Nevienam mēs Latviju nedodam

DDD

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2015. gada 18. decembris – 2016. gada 7. janvāris

cena: EUR 0,75

Nr. 24(350)

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

RĪKOJIETIES:
ir pavērusies iespēja atgūt godīgu valsti!

2015. gada 1. janvārī stājās spēkā 2012. gada 8. novembra grozījumi likumā "Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu". Izmantojot situāciju pēc referenduma par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā, politiķi nolēma, ka turpmāk, lai **pilsoņi varētu rosināt jebkādu likumprojektu Saeimā**, ir jāsavāc viena desmitā daļa jeb 155 000 balsstiesīgo vēlētāju parakstu.

Centrālā vēlēšanu komisija (CVK) ir izsludinājusi 18.09.2015. tautas parakstīšanai biedrības "Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā" rosinātu likumprojektu, kas ierobežojošos 08.11.2012. likuma grozījumus atceltu.

Jurists Ivars Redisons ir viens no biedrības "Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā" dalībniekiem un parakstu vākšanas iniciatoriem.

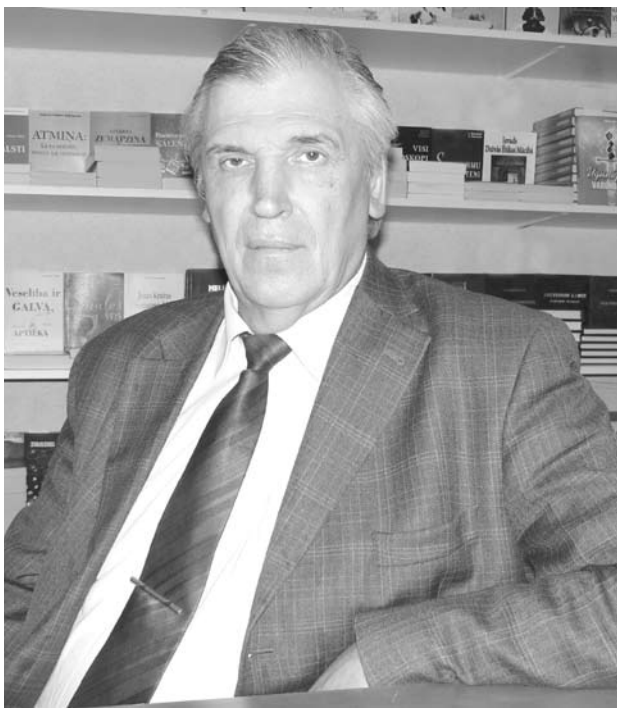

Saruna ar juristu, Rīgas Stradiņa Universitātes pasniedzēju **Ivaru Redisonu**

RUNĀ VIENU, DOMĀ OTRU, DARA TREŠO

Ivars Redisons: Tāpat kā laikraksta "DDD" veidotājus, arī mani virza ideja par taisnīguma atjaunošanu Latvijā. 1918. gada 18. novembrī tika proklamēta Latvijas valsts, un 1920. gada 27. maijā Satversmes sapulce pieņēma Deklarāciju par Latvijas valsti, kurā bija tikai divi panti. Pirmajā pantā noteikts: "Latvija ir pastāvīga un neatkarīga republika ar demokrātisku valsts iekārtu," bet otrajā pantā ir deklarēts: "Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai." Ļoti skaidri un lakoniski izteikts būtiskākais, bet – kāpēc šobrīd viss iet šķērsām?

DDD: *Vai jums ir atbilde uz šo jautājumu?*

I.R.: Manuprāt, cilvēku egoisms ir sasniedzis nebijušus apmērus, cilvēki ir zaudējuši saprātu, tādēļ rīkojas pretēji jebkādai loģikai un sirdsapziņai.

Daudzi ir apjukuši, jo vienlaikus kārtību nosaka gan Latvijas, gan Eiropas likumi.

DDD: *...vēl jau pastāv arī nerakstītie likumi, kurus pārzina tikai "savējie".*

I.R.: Jā, ir kaut kas tāds, kas nav saprotams – runā vienu, domā otru, raksta vēl trešo un dara ceturto. Tā ir šizofrēnija. Tātad ir jāapstājas pie tā, kas ir īstais. Un kas tad ir īstais? Tas, kas ir rakstos. Tātad jāmeklē rakstos. Un kas tad ir raksti? Pirmkārt, Deklarācija par Latvijas valsti, Satversmes sapulces protokoli, kur ir visas diskusijas, lēmumi un likumi – nav nekas jāizgudro, tikai jāizlasa.

> Runājot par valodas referendumu, tas tika izmantots, lai radītu latviešos satraukumu un izdarītu absurdos grozījumus, likvidējot divpakāpju parakstu vākšanas sistēmu.

Turpinājums 4. lpp.

PĀRDOMAS GADUMIJĀ

Aldis Alliks

Zvērināts advokāts

Atskatoties uz šo gadu, kurš tuvojas izskaņai, nākas konstatēt, ka tikai nepārprotami, konkrēti ārēji draudi palīdz lielai mūsu tautas daļai apzināties, kas mēs esam, no kurienes mēs nākam un uz kurieni mēs vēlamies doties, un uz kurieni – ne. Šogad to palīdzēja saprast, kā tagad modē teikt, ģeopolitiskā situācija un dažādas tās izpausmes. Jo īpaši – t.s. bēgļu jautājums.

Tas, ko es šodien, rīt, aizparīt, pārējās atlikušās šī gada dienas, Jaunajā gadā un vispār jau visu savu mūžu gribētu saredzēt, sadzirdēt un sajust savos tautiešos, ir – ERERĢIJA un tās izpausmes. Stalta stāja, pārliecība par savu nacionālo piederību un uzskatiem, gatavība cīnīties par sevi, savu ģimeni, savu tautu un savu valsti, par visu to, kas latvietim svēts – tās jau ir sākotnēji nepieciešamās enerģijas tālākās iekšējās un ārējās izpausmes.

Un novēlu arī allaž būt ne tikai prātīgiem un apdomīgiem, bet arī sapņotājiem, *Dullajiem Daukām*. Novēlu savos sapņos par savu tautu un savu valsti ceļot augstu un tālu, savus nacionālos, patriotiskos mērķus spraust tādus, kuru dēļ ir vērts dzīvot uz šīs Zemes, domāt ārpus rāmjiem, augstu spraust savu latiņu un lēkt vēl augstāk. Un pats galvenais – DARĪT. Ne tikai staigāt apkārt, savu domu un ideju apmātiem, bet arī spert konkrētus, praktiskus soļus savu sapņu, ideālu, mērķu sasniegšanai, īstenošanai. Kaut kas apkārtējā vidē var mainīties tikai, cilvēkam sākot ne tikai pārnestā nozīmē, bet arī burtiski *pakustināt pirkstiņu*.

Laiku pa laikam padomāsim kaut vai par to, kā radās Mūsu Valsts!

> "Esmu darījis visu, lai jūsu asinis nebūtu velti lietas un lai manas dzīves laikā latviska Latvija un latviešu valoda stiprāka kļūtu, un es nodošu šo svēto uzdevumu arī maniem pēctečiem, manas dzimtas nākamajām paaudzēm!"

Turpinājums 2. lpp.

Gaišus, sirsnīgi siltus Ziemassvētkus!

Veiksmīgu Jauno gadu!

BEZROBEŽĪBA

Jau rudens zelts ir dzisis takās vēlās,
Un ziemas plīvurā zūd saules vaigs.
Bet straumes skrien un mirkļi neapstājas –
Grimst Mūža Okeānā zemes laiks.

Bet Mūža dzīlēs nepazūd ne sprīdis –
Viss mainās, pārtop jaunā mirdzumā.
Bezrobežībai gala nav – ik brīdis
Liek jaunām krāsām starot Visumā.

Tik nemeklēsim dubļu lāmā zvaigznes,
Uz to vien pavedina tumsas rēgs.
Bet, lai uz Jaunā Rīta stara aiznes
Mūs Dailes spārnos tiecīgs gribasspēks.

Vien Gaismas ceļa gājējs sasniedz Rītu –
Ar šoviem, trakām dzīrēm tauta grimst.
Gļēvs nodevējs iet ceļu tumsā tītu,
Bet taisnīguma sargs ar Gaismu dzimst.

Kad naktī svētā grūti atrast vārdus,
Vien sirdī svētsvinīga jausma līst,
Un Debess Burvis, šķiet, ver zvaigžņu vārtus –
Lai Patiesības Gaismā maldi vīst!...

Steidzīte

Par nākamo numuru

Nākamais numurs jeb 2016. gada pirmais numurs iznāks 8. janvārī.

Mātei Latvijai

Brāļu kapos

Māte Latvija labā,
Svētījot, savu roku
Pāri zaļajām velēnām cel –
Te mūžīgi mūžos
Apstājies
Tavu labāko dēlu ceļš…
Sargā viņu dvēseles baltās
No vēstures melnās rokas;
Taisnības gaismā
Lai atmirdzētu
Tautas laikmetu mokas.

V.M. Jēkabsone

LĪDZĪBA PAR TOLERANCI

Oļegs Novoselovs

Reiz kāda cilvēka zarnās sapulcējās tārpi uz politisko simpoziju.

Pirmā uzstājās askarīda. Viņa atklāja augstajai sanāksmei, ka progresu nevar pavērst atpakaļ, un tāpēc ir pagājuši tie tumšie laiki, kad ar tārpiem nežēlīgi un necilvēcīgi cīnījās. Un vajag taču vienreiz un uz visiem laikiem izbeigt tārpu diskrimināciju organismā. Jo globalizācijas procesi prasa tolerantuma attīstību.

Opistorhi sajūsmā aplaudēja un skandēja par vienlīdzību ar aknu šūnām.

Tad vārdu ņēma garš lentenis. Viņš ziņoja par jautājuma vēsturi. Tā teikt, bija agrāk zelta laiki, kad par tārpiem neviens pat nezināja, nemaz nerunājot par to, ka ar tiem cīnītos. Taču tad pienāca nemierīgi un tumši laiki, kad tārpus atrada un sāka nodevīgi indēt un izdzīt. Tomēr attīstība nestāv uz vietas. Un tagad neviens neuzdrošinās apšaubīt tārpu vienlīdzīgās tiesības uz uzturu un pašnoteikšanās brīvību organismā. Apspiest tārpus ar medicīniskiem preparātiem un citām tumsonībām nevienam nav ļauts. Un vajag ar visiem pasākumiem izravēt tārpufobiju. Tāpēc, ka tārpi ir vienlīdzīgi ar visiem cilvēka orgāniem. Un ir nožēlojami stāvēt ceļā progresam.

Mikroskopisko parazītu bloks ierosināja pasludināt imūnsistēmu par šovinistisku, bet cilvēku organismus, kuros nav tārpu, – par atpalikušiem un neprogresīviem. Ierosinājums tika vienprātīgi atbalstīts no augstās sanāksmes puses.

Aknu sūcējtārps blokā ar opistorhiem iestājās par to, lai tiktu iedalītas tārpiem asinspiegādes kvotas atbilstoši viņu vajadzībām. Un pielīdzinātas galvas smadzeņu tiesībām.

Pēc tam runāt sāka vērša lentenis. Viņš sacīja, ka šovinisms pret tārpiem ir pavisam nepieļaujams, jo izjauc saskaņu organismā un rada sekas. Viņš ierosināja izdot likumu, kas aizliegtu politnekorektus šovinistiskus izteicienus. No šodienas vārda "tārps" vietā ir jālieto termins "autonoms cilvēka orgāns", bet vārda "parazīts" vietā vajag teikt "otrās pakāpes simbiotiķis". Ideja par politkorektumu tika sagaidīta ar vētrainiem aplausiem, kas pārgāja ovācijās.

Visi bija ļoti priecīgi un apmierināti par liberālās kārtības noteikšanu, un nobeigumā bija iecerēta tārpu parāde. Bet tad piepeši visi sanākušie sajuta, ka nez kāpēc ir sācis salt. Un skābekļa ar barību ir kļuvis pavisam maz. Un nolēma viņi pat sarīkot protesta akciju pret tādu kliedzošu diskrimināciju. Taču nepaspēja. Cilvēks nomira. Viņa organisms netika galā ar parazītiem. Neizturēja slodzi. Lūk, un nebija viņa zarnās ne barošanās, ne apstākļu. Nobeidzās kopā ar viņu arī viņa tārpi.

Morāle: ja cilvēkā vai sabiedrībā ir ieviesušies tārpi, tad steidzami ir nepieciešama tārpu izdzīšana, nevis tolerance un cīņa ar tārpufobiju un šovinismu.

Starp citu.

Tolerance – medicīnisks termins, kas ņemts no transpantoloģijas un nozīmē organisma nespēju atšķirt svešas izcelsmes orgānus. Šāds stāvoklis tiek sasniegts ar pakāpenisku organisma imūnsistēmas nomākšanu ar indīgām vielām, novedot to apātijā un vienaldzībā.

Imunoloģijā tolerance – tā ir imūnsistēmas nespēja atšķirt svešķermeņus (vīrusus, baktērijas, sēnītes) un cīnīties pret tiem.

Tolerance – tā ir nāve...

PĀRDOMAS GADUMIJĀ

Turpinājums no 1. lpp.

Iesākumā bija doma. Ideja. Arī tajā laikā – šķietami pavisam dulla, nereāla ideja. Un ne jau tautas vairākumam ienāca prātā šī ideja. Nē, tikai dažiem. Dullajiem. Sapņotājiem. Tā taču vēsturiski ir sākušās gluži vai visas patiesi lielās, diženās lietas. Un tā sākās arī mūsu mīļā Latvija – vispirms sapņojot (nebaidoties sapņot) un pēc tam DAROT (nebaidoties darīt).

TICĒT. SAPŅOT. DARĪT!

Arī pirmais pārbaudījums nupat vēl tikai dibinātajai valstij – Brīvības cīņas – tika pārvarēts vispirms *galvās* un pēc tam konkrētās darbībās, plānos un to īstenošanā. Romantiski, bet pēc būtības nevainojami to ataino mākslas filma "Rīgas Sargi". Studentu rota gāja, kā reiz rakstīja Agris Liepiņš, "nesalaužamas ticības apmirdzēti. Ar ticību latviskas valsts pastāvēšanas idejai." Ticēja. Sapņoja. Un – darīja.

Par šodien svarīgām konkrētām, taustāmām un *izmērāmām* lietām runājot, man uzreiz nāk prātā tas ļoti, ļoti slidenais ceļš, pa kādu joprojām soļo mūsu valoda. LATVIEŠU VALODA.

Latvijas Republikas Satversme sākas ar vādiem: "1918. gada 18. novembrī proklamētā **Latvijas valsts ir izveidota**, apvienojot latviešu vēsturiskās zemes un balstoties uz latviešu nācijas negrozāmo valstsgribu un tai neatņemamām pašnoteikšanās tiesībām, **lai garantētu latviešu** nācijas, tās **valodas** un kultūras **pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtiem**, nodrošinātu Latvijas tautas un ikviena brīvību un sekmētu labklājību" (izcēlumi – mani). Un tad nu uzreiz jautājums: kurš tad garantēs to "latviešu valodas pastāvēšanu un attīstību cauri gadsimtiem", kuram par to jārūpējas? Kurš būs tas, kurš pie Mātes Latvijas pieminekļa Brāļu kapos, Lestenes memoriālā un jebkurā citā svētvietā, jebkurā svētbrīdī vai vienkārši tāpat, jebkurā diennakts laikā un ar tīru sirdsapziņu, no sirds varēs teikt tiem, kuri savas dzīves un dzīvības atdeva, lai taptu, tiktu sargāta un atjaunota Latviešu Valsts: "Esmu darījis visu, lai jūsu asinis nebūtu velti lietas un lai manas dzīves laikā latviska Latvija un latviešu valoda stiprāka kļūtu, un es nodošu šo svēto uzdevumu arī maniem pēctečiem, manas dzimtas nākamajām paaudzēm!" Tam vajadzētu būt KATRAM LATVIETIM, kurš stāv savas valodas sardzē un kurš spēj ar drošu sirdi un pārliecību teikt šādus vārdus!

APVIENĪBA PRET LATVIEŠU DISKRIMINĀCIJU LATVIJĀ

Man pašam lika aizdomāties saruna ar latviešu tautas patriotu, ASV dzīvojošo ārstu Aivaru Sluci, kura publicēta laikrakstā "DDD" Nr. 22(348) un Nr. 23(349). Aivars Sluča kungs nenoliedzami ir viens no spilgtākajiem – un ne tikai vārdos, bet arī daudzos darbos – nerimtīgi savu pārliecību paudošajiem latviešu patriotiem. Man ļoti patika šajā sarunā ar "DDD" viņa paustā ideja par *Apvienības pret latviešu diskrimināciju Latvijā* izveidošanu – šī Apvienība varētu vērsties pret tām komercsabiedrībām Latvijā, kuras diskriminē latviešus. Sluča kungs arī paudis ideju par informatīviem piketiem pie šādiem uzņēmumiem, "lai cilvēki zinātu, ka attiecīgā firma diskriminē latviešus".

Atbalstāma ir arī Sluča kunga ideja, ka šādā Apvienībā varētu iesaistīties pensionāri, kuriem ir brīvs laiks, nav baiļu zaudēt darbu un kuriem pašiem der būt aktīvākiem kaut vai tāpēc, ka tas uzlabo veselību. Jāatrod šādi ne tikai domās un pārliecībā nacionālpatriotiski, bet arī aktīvi darboties griboši pensionāri! Varbūt var atsaukties tie pensionāri, kuri lasa šo laikrakstu?

Katrā ziņā šī "DDD" saruna ar Sluča kungu iedvesmoja, jo ir ne tikai ideoloģiski pamatota, bet arī praktiski motivēta. Tas ir konkrēts piemērs manis teiktajam, ka idejai jāseko darbiem. No sākuma jānosprauž konkrēti plāni un tad jāķeras pie to īstenošanas. Ar "DDD" redakcijas starpniecību esmu jau sazinājies ar man agrāk personīgi nepazīstamo Sluča kungu un piedāvājis savas zināšanas jurisprudencē, lai atbalstītu un attīstītu šīs viņa idejas. Latvietim ir ne tikai jādara pašam, bet arī jāatbalsta citu latviešu iniciatīvas un ierosmes, kuras domātas latviskas valsts un mūsu tautas tiesību nostiprināšanai. Un, bez šaubām, latviešiem jāpulcējas kopā skaitliski mazākās un lielākās vienībās – tas motivē, tas organizē un tas palīdz krietni saīsināt ceļu starp ideju un tās īstenošanu.

PIEMĒRS *IZ DZĪVES...*

Pavisam svaigs, konkrēts piemērs *iz dzīves*, kurš spilgti izgaismoja situāciju, kādā atrodas latviešu valoda Latvijā. Proti, es skatījos TV ziņas par pirmo tiesas sēdi Zolitūdes traģēdijas kriminālLietā. Jā, notikusī traģēdija ir briesmīga, un, jā, paužu visu cieņu cietušajiem, kā arī līdzjūtību tiem, kuri fiziski cieta, un bojāgājušo tuviniekiem. Vienlaikus ir kāda lieta, kuru es kā latvietis nevarēju nepamanīt, skatoties TV reportāžas par šo tiesas sēdi. Proti, sinhronā tulkošana no valsts jeb latviešu valodas uz krievu valodu, kas, kā informēja TV žurnālisti, bijusi nepieciešama apmēram 40 cietušajiem. Vēlāk jau tika publicēta ziņa, ka sinhronās tulkošanas izmaksas vienā šīs kriminālLietas tiesas sēdē veidos vairākus tūkstošus eiro.

Tad nu es padomāju – kā tas var būt, ka gandrīz 25 gadus pēc valstiskās neatkarības atjaunošanas Latvijas tiesām ir jātērē liela nauda, lai tiesas zālē valsts valodā notiekošo kādiem Latvijā dzimušiem un augušiem pārtulkotu krievu valodā?! Kriminālprocesa likumā ir noteikts, ka kriminālprocess notiek valsts valodā. Ir gan arī piebilde šajā likumā – kriminālprocesā iesaistītām personām, ja tās neprot valsts valodu, ir tiesības lietot valodu, kuru šīs personas prot, un bez atlīdzības izmantot tulka palīdzību. Taču šī tiesību norma domāta ārzemniekiem, tādām personām, kuras nedzīvo mūsu valstī pastāvīgi un ilgstoši, nevis – ļaunprātīgai izmantošanai no Latvijas pilsoņu un citu pastāvīgo iedzīvotāju puses.

Var jau būt, ka es kļūdos un ne visi tie apmēram 40 cietušie, kuri neprot latviešu valodu, ir dzimuši un auguši Latvijā un ir mūsu valsts pilsoņi vai pastāvīgie iedzīvotāji. Bet lielākā daļa – vairāk nekā puse vai pat vairāk nekā 2/3 – noteikti tādi ir! Un tad nu atkal, kārtējo reizi jājautā: kā var nesaprast un neprast valsts jeb latviešu valodu Latvijā dzimis un audzis cilvēks, tās pilsonis vai pastāvīgais iedzīvotājs?! Vai latviešu valodas nesaprašana un neprašana (precīzāk tomēr būtu teikt – nevēlēšanās saprast un prast) nav nepārprotams un spilgts necieņas pret latviešu tautu un valsti apliecinājums?

Kā jau teicu – nedrīkst tikai vaimanāt, spriedelēt, sūkstīties un sūroties! Gluži pretēji – jau sen pietiek ar to nodarboties... Ir JĀDARA! Un tajā darīšanā ikvienam sava *roka jāpieliek*!

Kā esmu teicis – katru brīdi katrs latvietis izvēlas, vai viņš vēlas saglabāt savu tautu un savu valsti un vai viņš ir savas zemes saimnieks! Katru brīdi! Pirmajā vietā vienmēr ir jābūt pašsaprotamai atziņai, ka Latvija ir latviešu nācijas nacionāla valsts un ka vienmēr un visur visupirms ir jārūpējas par latviešu tautas kā valstsnācijas un Latviešu Valsts tiesībām, vajadzībām un interesēm!

NEPIERĀDĀMĀ VARBŪTĪBA

Andris Klaubergs

Par acīmredzamu aksiomu ir kļuvusi tāda šodienas realitāte kā 4. maija republikas ekskomunistisko vietvalžu & Co varas ilggadēja pastāvēšanas stabilitāte, spītējot tās "dižajiem varoņdarbiem". Šeit tā, atšķirībā no Lietuvas, ir iespējama, pateicoties galvenokārt manipulācijām ar t.s. mazākā ļaunuma izvēli jau kopš interfrontes laikiem, saglabājot 5. kolonnu ar tās īpaši neapkarotajām un režīmam pat ļoti vēlamajām visdažādākām darbošanās izpausmēm. Tieši tāpēc reiz arī Lindermanu vietvara sagaidīja atplestām rokām, atpestot no ieslodzījuma Krievijā.

Ļoti ticama, bet pagaidām nepierādāma, ir varbūtība, ka patreiz izpildpārvaldošajai "Vienotības" politbrigādes spicei un tās aizrobežu aizbildņiem bija nepieciešams sarīkot "svojaka" Lindermana it kā ierosinātu un organizētu referendumu par krievu valodu lai pēc tam, aizbildinoties ar rūpēm par valsts drošību, pieņemtu likumu, kas padarītu neiespējamus turpmākos referendumus, piemēram, par "bēgļu" uzņemšanu, potenciālo Eiropas federācijas izveidi u.c. nacionālo valstu un nāciju likvidāciju veicinošiem liberālglobalizatoru projektiem.

Cerams, ka īlens reiz pilnībā izlīdīs no maisa un atklāsies mūsu "varoņu" patiesi atbaidošās grimases.

PAR MIGRANTU KRĪZI EIROPĀ UN TĀS PASŪTĪTĀJIEM

Olga Četverikova

Turpinājums no iepriekšējā numura

EIROPAS VALSTU NĀCIJU AIZSTĀŠANA

Šo revolūciju daudzi pētnieki sauc par demogrāfisko, jo Eiropa ir pārstājusi atražot savus iedzīvotājus. 2050. gadā, neskaitot imigrantus, pašreizējo 728 miljonu eiropiešu vietā būs 600 miljoni. Eiropas iedzīvotāju zudums līdzinās pašreizējās Vācijas, Polijas, Dānijas, Norvēģijas, Zviedrijas un Somijas iedzīvotāju kopsummai. Pēdējo reizi tik ievērojama Eiropas iedzīvotāju skaita samazināšanās notika mēra epidēmijas laikā 1347.–1352. gadā.

Īpaši bēdīga situācija ir Vācijā (uz 2050. gadu tās iedzīvotāju skaits var samazināties no 82 uz 59 miljoniem cilvēku), **Latvijā**, Ungārijā un Portugālē. Tajās valstīs, kurās dzimstība ir salīdzinoši augstā līmenī (Lielbritānijā, Francijā, Zviedrijā), tas tiek panākts pārsvarā uz musulmaņu imigrantu rēķina. Kā atklāti reiz atzinās Vācijas ārpolitikas padomes Krievijas un NVS nodaļas direktors A.Rars, *"mēs esam krustcelēs, un ir grūti pateikt, kur tas mūs novedīs.. Jā, var teikt, ka "baltā rase" izmirst.. Atklāti par to runāt pagaidām ir grūti, jo ir elektorāts."*

Politiskā bezspēcība šai jautājumā padara Eiropas Savienību par nespējīgu saglabāt sociālo līdzsvaru: darbarokas drīzumā katastrofāli sāks pietrūkt, kas aktualizēs jautājumu par esošās sociālās nodrošināšanas sistēmas saglabāšanu. Pagaidām Eiropā vēl strādā tās paaudzes, kuras piedzima demogrāfiskā buma laikā pēc Otrā pasaules kara, bet ar viņu aiziešanu pensijā situācija dramatiski mainīsies. Tāpēc Eiropas politiķu drudžainās darbības, paaugstinot pensijas vecumu, pārskatot invalīdu atbalsta shēmas, ir saistītas ar mēģinājumu maksimāli attālināt dzīves līmeņa, sociālo standartu un patēriņa krituma mirkli.

Novērst to var imigrantu plūsmas palielināšanās. Kā ir norādīts vienā no slepeniem Francijas valdības ziņojumiem vēl 2000-ajos gados, **Eiropas Savienībai nav citas alternatīvas kā ievest 75 miljonus migrantu**. Tāda ir ES saglabāšanas cena. Franču eksperti šai ziņojumā vērš uzmanību, ka **tas nākotnē radīs daudz problēmu**.

Tomēr pašreizējā Eiropas politiķu ģenerācija savu kursu nemainīs: jā, viņi skaļi paziņos par multikulturālisma politikas izgāšanos, veiks ārišķīgas uz publiku vērstas antimigrantu akcijas, tomēr kopējais uzsvars uz ieceļotājiem paliks nemainīgs – tā ir transatlantiskās šķiras stratēģiskā līnija, kas atbilst viņu interesēm.

> Bēgļu pieplūduma gaitā Eiropas mediji aktīvi apstrādāja eiropiešus iecietības un viesmīlības garā, pat nekautrējoties veikt falsifikācijas, kā tas bija ar Turcijas krastā izskaloto sīriešu bērnu.

2000-šo gadu sākumā pēc oficiāliem datiem Eiropas kontinentā katru gadu meklēja patvērumu apmēram 400 tūkstoši cilvēku, bet caur visdažādākajiem nelegālajiem kanāliem uz Eiropu ik gadu izbrauca vairāk nekā pusmiljons cilvēku. Pašreiz kopējais nelegālo imigrantu skaits Eiropā ir apmēram 5–7 miljoni (skaitlis ir ļoti aptuvens, jo oficiālā ES statistika šai ziņā nedod nekādus ciparus). Visvairāk nelegāļu ir sakoncentrējušies Francijā, Vācijā, Itālijā un Spānijā – katrā no tām apmēram 1–1,15 miljons un katru gadu to skaits pieaug par 100 tūkstošiem.

Galvenās imigrantu plūsmas gāja un iet no Ziemeļāfrikas uz Spāniju un no Turcijas caur Grieķiju un Albāniju uz Itāliju. 2011.gads (amerikāņu izraisītā "arābu pavasara" gads) Eiropai šai ziņā kļuva par robežu, kad tikai pirmo desmit mēnešu laikā tika fiksēti 113 tūkstoši robežu šķērsošanas gadījumi. Jau 2014. gadā bēgļu skaits, kuri nokļuva Eiropā šķērsojot Vidusjūru, bija 626 tūkstoši cilvēku. 2015.gadā šis rādītājs būs ievērojami lielāks.

Šogad pēc Starptautiskās darba organizācijas (ILO) datiem no 175 miljoniem pasaules migrantu 56 miljoni dzīvo Eiropā, no kuriem 27,5 miljoni veic tur ekonomisko darbību. Dažās Eiropas valstīs, piemēram, Luksemburgā un Šveicē, nodarbināto migrantu īpatsvars sasniedz 25% no visiem nodarbinātajiem. Pārsvarā viņi strādā darbavietās, kas vietējiem iedzīvotājiem nešķiet pievilcīgas: netīrs, smags darbs, kuram nav nepieciešama kvalifikācija, zemas un vidējas kvalifikācijas darbs apkalpojošā sfērā, kopšanas un sakopšanas darbs privātajā sfērā, saimniecības un tūrisma sfēras sezonālie darbi.

Daudzskaitlisks un praktiski nekontrolējams pasaules darba tirgus segments ir nelegālie imigranti, kuru daudzums pēc ILO datiem ir 1/3 no visiem starptautiskajiem migrantiem. Nodarbināti viņi pārsvarā ir mazā biznesa vai ēnu ekonomikas sektorā, kuras apjoms visā pasaulē pastāvīgi pieaug. Pēc Eirokomisijas datiem atsevišķās Eiropas valstīs ēnu ekonomika nodrošina 8–30% no IKP, vidēji Eiropā ēnu ekonomika nodrošina 20% no IKP.

Neskaitot Austrumeiropu, valstis ar vislielāko ēnu ekonomiku ir Grieķija (30–35% no IKP), Itālija (27,8%) un Beļģija (23,4%). Vidēji rādītāji ir Īrijai, Francijai un Vācijai – no 14,9% līdz 16,3%. Īpaši strauji ēnu ekonomika sāka augt pēc 2008. gada globālās ekonomiskās krīzes. Nozīmīgākais tās elements ir narkotiku tirdzniecība, par kuras bāzi Eiropā kalpo Kosova. Narkotiku tirdzniecība ir plaši sazarota, tajā ir iesaistīti Kosovas albāņi, bulgāru un turku mafija, čehu kurjeri, angļu dīleri un itāļu Cosa Nostra. Un tas viss ir tikai zemākais līmenis sistēmai, kurā ir iesaistītas ietekmīgas viseiropas starptautiskas struktūras ar ļoti stingru atbalstu specdienestos. Narkomafija Eiropas valstu valdībās spēlē "neredzamā menedžera" lomu. Nelegālie imigranti narkomafijai ir neaizstājams resurss, no kura narkobiznesa sistēmā tiek uzņemti arvien jauni cilvēki, kurus Eiropas sabiedrība ir atstājusi bezizejas situācijā.

Eiropa ir kļuvusi par vietu, kur notiek dziļa cilvēku etnokultūras pārveidošana, kas drīzumā var pārvērsties par sava veida "kausēšanas krāsni". Eiropieši, sajaukti ar citiem etnosiem, kuri jau ir sajaukušies savā starpā, tik tiešām nākotnē izveidos jaunu klejotāju nāciju.

DĀVANA BIZNESAM

Pašreizējais imigrācijas vilnis ir bezprecedenta. Uz Eiropu virzās ļoti labi organizēta bēgļu plūsma, ko galvenokārt ir radījusi situācija Sīrijā, no kuras uz blakusvalstīm jau ir izbraukuši apmēram 4 miljoni cilvēku. Pēc ANO bēgļu aģentūras datiem šī ir visnopietnākā bēgļu krīze pēdējo 25 gadu laikā.

Eiropā kopš 2015. gada sākuma ir ieradušies 500 tūkstoši cilvēku, bet vienā pašā augusta mēnesī tika reģistrēti 156 tūkstoši bēgļu. Tiek prognozēts, ka šī gada laikā uz Vidusjūras piekrasti varētu pārcelties apmēram 1 miljons bēgļu.

Interesanti, ka, aprakstot bēgļu grūtības, masu mediji noklusē jautājumu par to, kurš finansē un organizē šīs bēgļu plūsmas un kāpēc liela daļa bēgļu ir veselīgi jauni vīrieši, kuri meistarīgi pārvar uz robežām izvietotās barjeras. Tiesa gan pēdējā laikā tomēr sāka parādīties informācija par pārceļošanas sponsoriem, kas ļauj secināt, ka pašreizējā bēgļu krīze ir mākslīgi radīta.

Austrijas žurnālists, atsaucoties uz avotu specdienestos, ziņo, ka ar bēgļu plūsmas organizēšanu ir saistītas amerikāņu organizācijas un fondi, kuri apmaksā bēgļu "gidu" pakalpojumus, kuri arī pārvieto imigrantus uz Eiropu. Citi žurnālisti min "cilvēktiesību aizsardzības organizācijas", kuras finansē Rotšildu klans. Bet serbu izdevums "Resat" pēc rūpīgas, labi organizētās kosovas albāņu izbraukšanas mēneša garumā izpētes nāca klajā ar versiju, ka aiz tā stāv "Islāma valsts", kura ir uzstādījusi sev uzdevumu nosūtīt uz Rietumeiropu 4000 kaujinieku (2000 it kā jau esot ieradušies).

Raksturīgi, ka strauji ir izmainījusies arī mediju intonācija, runājot par bēgļiem. Arī agrāk imigrantu liktenis bija traģisks. Nelegālā imigrācija jau kopš paša Sīrijas konflikta sākuma ir notikusi visu laiku, bet neviens neizrādīja par bēgļiem tādas rūpes. Un te pēkšņi situācija strauji mainās.

Kā raksta Sīrijas žurnālists un rakstnieks Mustafa al Mikdads, "tagad, kad viņu teroristiskais karš ir izlietojis ievērojamus mūsu resursus, mūsu jaunatnes imigrācijas organizēšana ir pieņēmusi ievērojamus vērienus, kas liek domāt, ka ir sagatavots jauns plāns kā atņemt Sīrijai cilvēcisko un zinātnisko potenciālu.

Turpinājums 7. lpp.

PĀRDOMAS pēc melnās piektdienas Parīzē

Ainārs Kadišs

Šķiet, jebkurš piekritīs, ka cilvēka dzīvība ir unikāla, tā ir ne ar ko neaizstājama. Tādēļ šādi notikumi vienmēr ir traģēdija. Vislielākā, protams, – nogalināto tuviniekiem. Un visdziļāko līdzjūtību pret viņiem izjutīs tas, kuram pašam ir tuvinieku zaudēšanas pieredze.

Kā cilvēki gandrīz visā pasaulē, arī es izsaku līdzjūtību Parīzē bojāgājušo tuviniekiem un draugiem.

Bet ir daži jautājumi, kuri man neliek mieru, un proti: vai cilvēku dzīvībai ir dažāda vērtība? Ja tā, tad kas nosaka tās vērtību? Vai valsts, kurā cilvēks dzīvo? Vai pilsonība? Vai reliģiskā piederība? Vai popularitāte? Vai ādas krāsa? Vai tautība?

Šķiet, katrs veselīgi domājošs cilvēks piekritīs, ka šāds jautājuma uzstādījums ir aplams pašā pamatā; skaidrs, ka visi cilvēki Dieva priekšā ir vienādi, un vienādi vērtīgas ir viņu dzīvības (mēs runājam par upuriem)

Bet ne politikā un ne politiķiem. Jāteic gan, ka arī liela tautas daļa jau ir noslīdējusi (lasi: degradējusies) tik zemu, ka sākusi šķirot, kam just līdzi bēdās, un kam – ne. Lieki teikt, ka "pareizo" attieksmi pret mirušajiem ar mediju starpniecību norāda valstī valdošie politiķi.

Pavisam nesen pasaule uzzināja par Krievijas lidmašīnas katastrofu. Pēc mediju ziņām, no šīs pasaules dzīves šķīrās 224 cilvēki, arī bērni. Vai visas kaimiņvalstis izsludināja sēras, vai izgaismoja Krievijas karoga krāsās kādu būvi? Vai Latvijā, bet mēs taču esam kaimiņi, izkāra karogus ar sēru lentu? Nekā, bet virtuālajā telpā parādījās attēli ar suvenīru – cepuri, kuru rotā traģēdijas visjaunākā upura – maza bērna fotogrāfija… Vai tie, kas to izgatavoja, un tie, kas ievietoja internetā, iedomājās, kā jūtas šī bērna tuvinieki?… Vai kāds var man kaut cik ticami paskaidrot, ar ko atšķiras franču mātes, tēva, dēla vai drauga bēdas no krievu mātes, tēva, dēla vai drauga bēdām? Vai arī Palestīnas arāba mīlestība uz ģimeni no Izraēlas ebreja mīlestības? Vai Irākas, Afganistānas, Lībijas, Sīrijas un citu nobombardēto zemju iedzīvotāju ciešanas no Eiropas vai Amerikas iedzīvotāju ciešanām, zaudējot tuviniekus?

Pēc informācijas medijos, pēdējos gados Irākā ir nogalināti vairāk nekā miljons civiliedzīvotāju, Sīrijā – jau 250 000. Francijā tajā piektdienā – 132. Cilvēki nav skaitļi, un bēdu apmēru un dziļumu nevar izmērīt, nosvērt vai salīdzināt. Saprotams, ka katrai mātei savs bērns ir visvērtīgākais, un par skabargu viņa pirkstiņā šī mamma uztrauksies vairāk nekā par simts bumbu sprādzienos sakropļotiem vai nogalinātiem bērniem Tuvajos Austrumos vai Āfrikā. Un simts cilvēku nāve Eiropā mūs uztrauc vairāk nekā tūkstoša mazliet tālāk no mūsu mājām.

Un tomēr… Varbūt arī Eiropā ir pienācis laiks saprast, ka nāve vienādi sāp visur?

Šodien mēs skaidri redzam, ka dubulto morāles standartu ieviešana un manipulācija ar masu apziņu ir kļuvusi par realitāti. Bet cilvēka labākās īpašības, tādas kā līdzjūtība, patriotisms, tiek meistarīgi izmantotas un virzītas politisko mērķu sasniegšanai. Diemžēl šie mērķi bieži vien nesakrīt ar tautas interesēm vai ir pat tām pretēji. Kam vajag karu? Vai vēsturē bieži ir gadījumi, ka kāda tauta piesaka karu citai tautai? Parasti to dara "politiskā elite", t.i., tie, kuri paši karo reti; viņu vietā karo un iet bojā tauta.

Tie laiki, kad ķēniņi gāja savu karapulku priekšgalā un riskēja ar savu dzīvību, šķiet, ir pagājuši. Tagad šie "ķēniņi" paši karā nepiedalās; viņu vietā visu izdara tauta, bet pēdējā laikā – algotņi. Mūsdienās par pasaules "ķēniņiem" ir uzmetušies naudas zuteņu turētāji. Viņiem karš ir bizness, pārējiem – posts un bēdas. Un nedomājiet, ka nauda ir "ķēniņu" galamērķis. Nē, nē – caur naudu viņi tiek pie varas, kas arī ir viņu mērķis.

Lai sasniegtu mērķi, visi līdzekļi labi. Un viens no iecienītākajiem – sašķelt sabiedrību, sarīdīt savā starpā tautas, rases, valstis, sabiedrības grupas. Skaldi un valdi! Sēj bailes, nesaticību, aizdomīgumu, nabadzību un mantkārību, uzpūtīgumu un pārākumu pār citiem! Un tu valdīsi! Radi haosu, un tauta pati lūgs tev "ieviest kārtību". Un tu to "ieviesīsi". Pirmie rezultāti pēc Parīzes notikumiem jau sāk iezīmēties. Tā ir vēl lielākas karadarbības leģitimizēšana, tas ir vēl viens solis uz policejisku valsti.

Es nezinu, kas organizēja Parīzes asinspirti. Ātrāk par ekspertiem un izmeklētājiem to "zina" ziņu aģentūras, kuras arī tautai nekavējas pavēstīt vaininieku vārdus un uzvārdus. Un identificēt vainīgos patiešām nav grūti, jo viņi pārsvarā ir apzinīgi pilsoņi, kas, dodoties veikt teroraktu, neaizmirst paņemt līdzi personu apliecinošu dokumentu, parasti – pasi. Bet, ja pase gadījumā pazūd, lai nevienam nerastos šaubas par viņu identitāti, uzskatiem un dzimteni, viņi parasti to dara zināmu ar saukļiem.

Nu ko, no vienas puses, tas ir ticami. Visiem zināms, ka pat žurka, iedzīta stūrī, lec cilvēkam krūtīs. Es pats to esmu piedzīvojis bērnībā, tiesa gan nevis ar žurku, bet ar peli. Viņai vairs nebija ko zaudēt.

Domāju, līdzīgi jūtas daudzi Tuvo Austrumu iedzīvotāji mūsdienās, kad "demokrātijas" un "Rietumu vērtību" ieviesēju lidmašīnas, raķetes un bezpilota lidaparāti no gaisa sēj nāvi. Droši vien bombardēšanas laikā cilvēks ir neaizsargāts kā gliemezis uz autostrādes. Un ir iespējams, ka kāda māte vai kāds tēvs, kura māja ir drupās, bet zem drupām – bērni –, var rīkoties neprātīgi.

Turpinājums 8. lpp.

RĪKOJIETIES: ir pavērusies iespēja atgūt godīgu valsti!

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: *Kāpēc esat uzsākuši parakstu vākšanu, lai tiktu atcelti* ***pašreizējie grozījumi, kas nosaka ierobežojumus kārtībā, kādā var ierosināt obligāto likumprojektu Saeimā – daudzi zem tā saprot referendumu jeb tautas nobalošanu?***

Ivars Redisons: Šobrīd Latvijas tautai ir atņemtas **pamata** tiesības, kuras **ir** deklarētas valsts pamatdokumenta (Satversmes sapulces pieņemtā "Deklarācijā par Latvijas valsti") otrajā pantā – ka Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai. Satversmē ir atšifrēts, kādā veidā tiek realizēta tautas vara – tieši vai caur pārstāvjiem Saeimā. Tā kā visi Latvijas likumīgie pavalstnieki nevar vienlaikus sanāk kopā, tad ir Saeima, kas visu laiku strādā. Deputātiem ir jābrauc pie vēlētājiem, jāuzzina, ko vēlētāji grib un bez jebkādiem parakstiem ir jāierosina attiecīgi jautājumi, kas vajadzīgi. Un, ja deputāti neņem vērā vēlētāju gribu, tad valsts dibinātāji ir paredzējuši, ka vēlētājiem ir tiesības iesniegt **obligātu** likumprojektu.

Šodien galvas ir sajaukuši lielie meli, ka, tiklīdz pieci vīri aicina vākt parakstus, tas jau esot referendums. Kā jau teicu, cilvēki ir iebaidīti ar 2012. gada provokāciju – referendumu par valsts valodu, tādēļ daudzi pat necenšas iedziļināties un atšifrēt melus, kādus mums politiķi uzspiež. Tas mākslīgais tracis ap krievu valodas referendumu bija melu pilns. Pilnīgi aplami bija bļāvieni, ka visiem latviešiem obligāti jāiet uz referendumu, lai nosargātu latviešu valodas pozīcijas. Patiesībā nevienam tieši nevajadzēja iet; burkšķis izčākstētu pats no sevis. Satversmē skaidri un gaiši ir pateikts, ka referendumā jānobalso "par" pusei no visiem balsstiesīgajiem. Tātad *par* vajadzēja savākt 778 tūkstošus balsu, nevis pret – jo šajā referendumā jāskaita tikai balsis *par*, nevis *pret*. Tātad tas viss tika samelots (sagrozīts).

Lūk, skaitļi: 2012. gada 18. februāra referendumā par krievu valodu, grozījumus balsojot "par" atbalstīja vien 17,2 % vēlētāju jeb 273 347 no visiem 1 545 004 balsstiesīgajiem, respesktīvi pārējie 82,29% Latvijas vēlētāju jeb 1 271 657 neatbalstīja šos grozījumus. Referendumu boikotēja 449 935 vēlētāji, vēl 821 722balsoja "pret". Pie šāda rezultāta ir absurdi apgalvot, ka tauta Latvijā esot nesaprātīga. Bet tieši tā tas tika sagrozīts, ka esot jāaizliedz tautai iespēja traucēt Saeimu ar jebkādiem, arī vienkāršiem likumu projektiem.

PAR SUVERĒNĀS VARAS DELĒĢĒŠANU TAUTAI

Ivars Redisons: Atgriežoties vēl pie rakstiem. Vēsturiskās filmās, grāmatās ir attēlots, kā pareizi pieņemt lēmumus – notiek tikšanās, sanāk kopā vecajie un spriež, ko šādos gadījumos darīja senči. Tiek atsaukts rakstu turētājs, un aicina viņu nolasīt, kas rakstīts senajos likumos. Rakstu turētājs tos nolasa, un visi apspriež, ka jādara tā, kā noteikuši senči.

Šobrīd ir daudz sarežģītu situāciju, kad nepieciešams pieņemt lēmumus. Piemēram, tagad būtu lietderīgi izpētīt, kā rīkoties ar migrantu ieceļošanu. Vajadzīgs būtu zināt, ko rakstos teikuši mūsu senči. Bet izrādās, ka mūsdienu rakstu turētāji melo. Viņi stāsta to, kas vispār nav rakstīts. Vai nu viņiem ir samaksāts vai kā, bet viņi melo. Tātad rakstu šodienas turētājiem – politiķu līgtiem juristiem – nevar ticēt. Jāmeklē patiesība pašiem!

> Saeima ir uzcēlusi sev apkārt sienu, un šobrīd it neviens priekšlikums tai cauri netiek. Politiķi izdarīja tā, lai neviena sabiedrības grupa nevarētu valstī neko mainīt.

Ja paskatītos, kas ir rakstīts Satversmes sapulces pieņemtajā Deklarācijā par Latvijas valsti, viss nostātos savās vietās. Būtu jāpaskatās, kas ir rakstīts 1919. gada Pilsonības likumā, un problēma izzustu – pilsoņi var būt visi, kas dzīvoja Latvijā 1914. gada 1. septembrī, un nekādu vairs strīdu. Viss ir pilnīgi skaidrs. 1922. gadā, kad ļoti daudzi atgriezās no Krievijas Latvijā, atbrauca līdzi arī tādi latvieši, kas nebija dzīvojuši Latvijā 1914. gadā, un tad bija vajadzīga procedūra, lai latvieši varētu kļūt par Latvijas pavalstniekiem. Viss likumos ir skaidrs un atrisināms.

DDD: *Jūsu ierosinātie likuma grozījumi, par kuriem šobrīd notiek parakstu vākšana, taču nav saistīti ar pilsonības jautājumu?*

I.R.: Nē, bet tie ir cieši saistīti ar suverēnās varas deleģēšanu tautai. 2012. gada 8. novembrī šī vara tautai tika atņemta, nosakot principā nereālus priekšnoteikumus tautas gribas izteikšanai referendumā.

DDD: *Mūsu cilvēki līdz šim nav izcēlušies ar lielu entuziasmu vākt parakstus, lai iesniegtu kādu likuma priekšlikumu. Iespējams, daudzi pat nezina, kāda iepriekš bija referenduma ierosināšanas kārtība un kāda tā ir tagad. Lūdzu, paskaidrojiet, lai cilvēki saprastu, kādas iespējas viņiem ir atņemtas.*

I.R.: Likums par tautas nobalsošanu sastāv no vairākām sadaļām. Tautas nobalošanas ierosina Valsts prezidents vai Saeima – neviens cits to nevar ierosināt. Satversmes sapulce 1922. gada 20. jūnijā pieņēma likumu "Likums par tautas nobalsošanu un likumu ierosināšanu". Tā 11. pants noteica kārtību, kādā veidā vēlētāji iesniedz **obligāto** likumprojektu Saeimā – vēlētāju likumdošanas iniciatīvas tiesības īsteno divos posmos, turklāt pirmajā parakstīšanās posmā bija jāsavāc ne mazāk kā 1000 vēlētāju paraksti. 1994. gadā, atjaunojot minēto likumu kā Tautas nobalsošanas likumu, Saeima noteikusi, ka parakstīšanās pirmajā posmā jāsavāc ne mazāk kā 10 000 vēlētāju paraksti.

DDD: *Jūs jau vairākkārt esat uzsvēris vārdu salikumu obligātais likumprojekts. Ko tas nozīmē?*

I.R.: Tas nozīmē, ka Saeimai nav tiesību lemt – skatīt iesniegto likumprojektu vai ne. Ja Saeima pieņem lēmumu neizskatīt, tad notiek referendums.

DDD: *Bet, ja tomēr izskata, bet neatbalsta ierosinātā likuma pieņemšanu?*

I.R.: Tad arī notiek referendums.

DDD: *Referendums noteikti ir demokrātijas atribūts, taču tāda tautas gribas izteikšana Latvijā nav populāra. Vairums domā, ka pietiek ar balsošanu Saeimas vēlēšanās.*

I.R.: Diemžēl cilvēki ir aizgājuši līdz tādai muļķībai, ka uzskata demokrātiju tikai par biļetenu mešanu urnās. Piemēram, 1936. gada Staļina konstitūcija kādreiz tika uzskatīta par labāko pasaulē. Pie Staļina 99,9 procenti regulāri steidza iemest biļetenus urnā...

Vislielākie meli ir mēģinājums iestāstīt, ka tautai esot tiesības ierosināt referendumu. Nav! Tautai nav un nekad nav bijušas tiesības ierosināt referendumu. Patiesībā ir cits – Tauta ierosina obligāto likuma projektu, kas Saeimai ir obligāti jāizskata. Bet, ja Saeima atsaka vai noraida, tad pārējie vēlētāji kļūst par izšķīrējiem: ja viņi atbalsta, tad tiek pieņemts likums. Satversmē ir noteikts, ka obligāto likumprojektu var ierosināt viena desmitā daļa vēlētāju. Un šī desmitdaļas prasība nekad nav mainījusies – arī 2012. gadā tā nemanījās.

Protams, ne visas iniciatīvas ir prātīgas un vērā ņemamas, tādēļ 1922. gadā tika izstrādāta kārtība, ka tiem, kuri vēlas nākt ar ierosinājumu, ir jāatrod tūkstošs atbalstītāju, kuri savu piekrišanu apliecina ar parakstu pie notāra. Tas kalpoja arī kā nosacīts kvalitātes tests, jo prātīgs cilvēks neies tērēt savu naudu un laiku. Kad šie pirmā etapa paraksti ir savākti, tad Centrālā vēlēšanu komisija ierosinājumu dara zināmu visai sabiedrībai, visos pagastos izliek parakstu lapas, dodot iespēju ikvienam ar savu parakstu paust savu piekrišanu ierosinājumam.

Ja tika savākta desmitā daļa vēlētāju parakstu, tad tos atdeva prezidentam, kurš to tālāk nodeva Saeimā, un Saeimai bija jāapspriež. Kā jau iepriekš teicu, ja Saeima atsakās izskatīt vai nobalso pret iesniegto likumprojektu, tad tiek izsludināt referendums.

IR VAJADZĪGI 155 TŪKSTOŠI!

DDD: *Vai pareizi saprotu, ka Saeima 2012. gadā izjauca ilgus gadus pastāvējušo kārtību, no likuma izslēdzot pirmo parakstu vākšanas soli, kas ļāva piesaistīt plašāku atbalstītāju skaitu?*

Ivars Redisons: Jā, Saeima ir uzcēlusi sev apkārt sienu, un šobrīd it neviens priekšlikums tai cauri netiek. Politiķi izdarīja tā, lai neviena sabiedrības grupa nevarētu valstī neko mainīt. Neviens sociālais vai profesionālais slānis Latvijā skaitliski nav 155 tūkstošus balsstiesīgo liels. Piemēram, skolotājiem ir nereāli savākt 155 tūkstošus apliecinātu parakstu. Agrāk skolotājiem būtu pieticis ar tūkstoti parakstu, lai ar Centrālās vēlēšanu komisijas starpniecību tālāk vērstos, piemēram, pie zemniekiem, šoferiem, uzņēmējiem un ārstiem, lai noteiktā laikaposmā runātu ar tiem un organizēti savāktu 155 tūkstošus parakstu. Ja skolotāju ideja ir laba un gūst atbalstu arī citās sabiedrības grupās, tad ierosinājums ar 155 tūkstošiem parakstu nonāk pie prezidenta un Saeimas. Šo pirmo posmu Saeima likvidēja, pasakot, ka tagad skolotājiem vai kādai citai sabiedrības grupai pašai saviem spēkiem, ieguldot savus līdzekļus, ir jāsavāc 155 tūkstoši parakstu. Manuprāt, tas ir nereāli!

Grozījumi ne tikai likvidēja divpakāpju parakstu vākšanas sistēmu, bet ieviesa arī cenzūru. Šobrīd neviens nedrīkst iet pie otras grupas runāt par likumprojektu, nesaņemot atļauju. Ir jāiet uz Centrālo vēlēšanu komisiju un jāiesniedz teksts parakstu vākšanai. Vēlēšanu komisijai tas ir jāapstiprina un jāpieņem lēmums, vai tas ir pilnībā izstrādāts. **CVK attiecīgi prasa atzinumu** Saeimas Juridiskajam birojam, Tieslietu ministrijai, ierēdņiem, un tie vienā balsī sauc, ka – neder, nav pilnībā izstrādāts! Šajā gadījumā bijušais Satversmes tiesas priekšsēdētājs Kūtris ir sniedzis atzinumu, ka tas ir nonsenss, ka tas ir absurds – nedrīkst novest lietu līdz cenzūrai. Tautas rosināta likuma formulējumam ir jābūt īsam, saprotamam, un tas nedrīkst būt ierēdniecisks.

DDD: *Klausoties jūsu skaidrojumu, rodas iespaids, ka Saeima imitē demokrātiju, t.i., teorētiski pilsoņiem ir tiesības iesaistīties likumu izstrādē, priekšlikumu iesniegšanā, bet praktiski šīs tiesības ir neiespējami īstenot.*

I.R.: Jums taisnība – nav nekādas iespējas. Pagājušajā gadā, kad 2012. gadā pieņemtie grozījumi vēl nebija stājušies spēkā, vācām parakstus pēc pārejas noteikumiem, kuros bija paredzēts, ka pirmajā etapā ir jāsavāc 30 tūkstoši parakstu, un tad Centrālā vēlēšanu komisija izsludina nobalsošanu, pa visu valsti izveidojot iecirkņus. Neizdevās savākt 30 tūkstošus…

DDD: *Kaut kas tomēr ir mainījies uz labu, ja jau reiz jums ir iespēja organizēti vākt parakstus, lai tiktu atcelta 2012. gada tiesību norma?*

I.R.: No Eiropas bija regula, ka ir jānodrošina vēlētājiem tiesības iesniegt iniciatīvas Eiropas Parlamentam. Pēc tam izrādījās, ka ierēdņi Tieslietu ministrijā bija nobāzuši atvilktnē un aizmirsuši par to. Un tagad piepeši viņiem ir jāatskaitās Eiropai, ja ne – Latvijai jāmaksā soda nauda. Un izdomāja izlāpīties, ieliekot likumā par Latvijas tautas nobalsošanām un likumu ierosināšanu arī Eiropas iniciatīvas.

Tātad Dombrovska valdība 2011. gadā iesniedza jaunievēlētai Saeimai likuma grozījumus, paredzot tehniskus labojumus, – lai būtu skaidrs, kas ir tie cilvēki, kuri gatavojas vākt parakstus un kas viņus finansē. Manuprāt, šādi labojumi bija vajadzīgi, jo iepriekš likumā šis jautājums netika regulēts. Ir jāzina, kas tie tādi ir, kuri vāc parakstus, un ir jāzina, kas viņus finansē.

DDD: *Jūsuprāt, ja iepriekš likumā būtu šī norma, referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu vispār būtu iespējams?*

I.R.: Drošības dienesti būtu spiesti uzraudzīt un nepieļaut. Runājot par valodas referendumu, tas tika izmantots, lai radītu latviešos satraukumu un izdarītu absurdos grozījumus, likvidējot divpakāpju parakstu vākšanas sistēmu. Ja valsts vadītāji tā vietā, lai celtu paniku, skaidri pateiktu, ka krievu valoda var kļūt par otro valsts valodu tikai tad, ja ***par*** nobalso vairāk nekā puse balsstiesīgo, nerastos šī kņada, kuru izmantoja, lai likvidētu iespēju pilsoņiem piedalīties likumu izstrādē. Galu galā 200 tūkstošu dumpinieku, naida cēlāju dēļ ir nepareizi miljonam un divsimt tūkstošiem lojālu pilsoņu atņemt tiesības dzīvot demokrātijas apstākļos.

NOTIEK ARĪ MALDINĀŠANA

DDD: *Atgriezīsimies vēlreiz pie jautājuma par izmaiņām, kas deva jums iespēju no jauna vākt parakstus – šoreiz vairs nav jāiet pie notāra, bet uz pašvaldību, kur tiek nodrošināta centralizēta parakstu vākšana?*

Ivars Redisons: No Eiropas bija regula, un es jau minēju, ka Latvijai vajadzēja uztaisīt atsevišķu likumu par Eiropas iniciatīvām. Tā kā ierēdņi to bija nogulējuši, tad pielika klāt Eiropas iniciatīvas pie vietējām Latvijas tautas nobalošanām, salika kopā. Eiropa prasīja, lai parakstu vākšana būtu visiem pieejama un ērta, lai nav jāmaksā nauda – tika ļoti uzsvērts, ka **politiskām tiesībām jābūt bez maksas**. Un no 2015. gada 1. janvāra stājās spēkā grozījumi, ka parakstīšanās ir visās novadu izpilddirekcijās, un vienīgā samaksa, ko drīkst prasīt, ir attaisnotie izdevumi par procesa tehnisku nodrošināšanu. Dažās pašvaldībās ir jāmaksā 1,42 eiro, bet citur parakstīšanās ir pilnīgi bez maksas.

DDD: *Tātad, no vienas puses, grozījumi ir devuši iespēju centralizēti, bez samaksas vākt parakstus, no otras puses – desmit tūkstošu vietā tagad ir jāsavāc 155 tūkstoši parakstu?*

I.R.: Jā.

DDD: *Un jūs šobrīd vācat parakstus, lai atceltu grozījumus, kas radikāli izmanīja nepieciešamo parakstu skaitu?*

I.R.: Jā. Pirmkārt, lai būtu divas pakāpes parakstu vākšanā. Otrkārt, ir jāatceļ cenzūra, par kuru jau teicu.

Turpinājums 6. lpp.

Ukraiņu nacionālisti karo

Saruna ar Starptautiskā labdarības fonda "Ukrainas Dvēsele" izpilddirektoru **Genādiju Koroļovu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

NACIONĀLISMS NAV NACISMS

DDD: *Kā jūs raksturotu ukraiņu nacionālismu?*

Genādijs Koroļovs: Sākšu ar to, ka vārdam "nacionālisms" tiek piedēvēta negatīva pieskaņa, lai cilvēki baidītos no šī vārda un censtos asociēt to ar nacismu. Bet nacisms ir pielīdzināms fašismam, tas nav nacionālisms. Krievi sauc: "Fašists!" Atšķirt nacistu no nacionālista viņiem ir augstākā matemātika. Daudziem nacionālisms saistās ar ienaidu pret visiem apkārt...

DDD: *Tātad ar šovinismu?*

G.K.: Jā. Mēs, krievi, esam labi, pareizi un vareni, bet visi pārējie – sliktāki...

DDD: *Kāds ir patiess nacionālisms?*

G.K.: Nacionālisms sakņojas mīlestībā uz savu tautu. Tas ir pirmkārt. Es mīlu savu tautu, tāpēc gribu darīt tās labā visu. Un, kad es mīlu savu tautu, saprotu tās problēmas, tad zinu, ka tādas pašas rūpes, uzskati, domas un prasības ir arī citām tautām, es tās atbalstu un cienu. Ar citu tautu nacionālistiem, kuri stāv mīlestībā pret savu tautu, atradīsim kopēju valodu. Es gribu darīt labu savai tautai, bet ne sliktu kādai citai. Lūk, tas ir viss.

> Nebūtu bijis kara, nacionāli cilvēki savus spēkus, enerģiju un prasības būtu varējuši citādi likt lietā, bet tagad viņi raksta vēstules no frontes: "Vīri, ko jūs tur darāt, es nevaru no šejienes aiziet!"

Atbraucis uz Latviju, es izbrīnījos, ka cilvēki, kuri visu mūžu šeit nodzīvojuši, ne divus vārdus neprot pateikt latviski. Jā, esmu atbraucis te ciemos un cenšos kaut "paldies" un "lūdzu" pateikt latviski. Vajag izrādīt cilvēkiem cieņu, un pašam arī kļūst patīkami. Es arī gribētu, ka pie manis uz Ukrainu atbraukušie tāpat izturētos – ar cieņu.

Ukrainā nacionālisti, ja runājam par etniskiem momentiem, nosacīti dalās trīs kategorijās. Pirmkārt, tie, kuri atbalsta mūsu tautas ideālus, idejas, kuri ir iekšā šajā nacionālismā. Otrā kategorija – jebkuras nacionalitātes cilvēki, kuri dzīvo Ukrainā un ciena Ukrainas kultūru, Ukrainas tradīcijas, Ukrainas likumus. Mēs viņus mīlam un cienām, atzīstam viņu nacionālās tiesības. Tātad nepastāv pret viņiem nekāda pretestība nevienā jautājumā. Bet trešie – tie, kuri stāsta, ka ieradušies šeit un viss būs pēc viņu prāta, pēc viņu prasībām, neciena ne Ukrainu, ne ukraiņus un uzvedas kā ienaidnieki – tātad viņi arī ir ienaidnieki, un mēs ar viņiem cīnīsimies. Es domāju, ka tā ir ļoti veselīga un loģiska pieeja.

UKRAIŅU RUSIFIKĀCIJA

DDD: *Vai krievu valoda ietekmē ukraiņu valodu?*

Genādijs Koroļovs: Par ukraiņu valodu vairāk vajadzētu cīnīties, bet pēc 30-to gadu represijām un Golodomora viss tika iznīcināts ar radikālām metodēm – gan kultūras elite, gan reliģiskā elite, itin viss. Un vēl tika iznīcināti lauki, kas ir visa pamats, kur cilvēki dzimst un no pirmās dienas dzīvo ukrainiskā vidē, un no viņiem pēc tam izaug ukraiņu elite. Mums tāpēc nav stipras elites, jo nav izaugusi – nebija vides, kur izaugt.

Krievu valoda ietekmē ukraiņu valodu. Piemēram, vārds "žīds" Ukrainā nekad nav bijis lamuvārds. Bet tagad ebreju nedrīkst nosaukt par žīdu – teiks, ka tu viņu pazemo. Kad polis saka "žīds", tas ir normāli, kad es saku "žīds" – konkrētai nācijai piederīgais –, tad es lamājos? Šis vārds jau ir pabijis krievu rokās kā aizvainojošs, bet tagad viņi cenšas šo viedokli uzspiest arī mums, ukraiņiem.

Negribu nevienu aizvainot, bet mani tracina, ja diktē, kādus vārdus man lietot. Padomju laikā ukraiņiem nomainīja alfabētu, aizvācot burtus, kas nebija līdzīgi krievu burtiem. Vajadzēja maksimāli visu izveidot pēc krievu līdzības. Visus ukraiņu terminus izmeta, atstājot krieviskus vārdus, tikai pamainot tiem kādu burtu vai galotni, lai tie skanētu līdzīgi ukraiņu vārdiem. Ļoti daudzi ukraiņu valodas vārdi tika uzskatīti par novecojušiem, buržuāziskiem un tika izmesti no mācību grāmatām, lai novestu valodu līdz tam stāvoklim, kā viņi saka: "Ukraiņu valoda ir izbojāta krievu valoda." Tātad ukraiņu valodas vārdi piespiedu kārtā tika aizstāti ar "ukrainizētiem" krievu vārdiem.

DDD: *Vai tagad kaut kas mainās?*

G.K.: Ukraiņu valodas lietojums masu saziņas līdzekļos šī gada laikā ir samazinājies pat par 6 procentiem. Agrāk ukraiņu valoda presē un televīzijā aizpildīja ceturto daļu, bet tagad palikuši vairs tikai kādi 20 procenti. Tas ir šausmīgi – tikai viena gada laikā! Kad notiek karš ar Krieviju, ukraiņu valoda zūd aizvien straujāk.

DDD: *Kāpēc tā?*

G.K.: Prezidents ignorē valodas jautājumu, daudzi ministri demonstratīvi runā krieviski, lai gan likums to neprasa. Šogad centās pieņemt likumu, kas būtu stingrāks, lai ierēdņi izmantotu ukraiņu valodu, bet nepieņēma – izgāza. Tagad darbojas likums, kas prasa ierēdņiem pārvaldīt ukraiņu valodu, bet ir iespēja neizmantot to darbā. Lūk, es pārvaldu, bet varu visu laiku runāt krieviski – likums to atļauj.

Pirms diviem gadiem Janukoviča laikā pieņēma likumu par valodām, līdz tam mums bija 1989. gadā, vēl Padomju Savienībā, pieņemtais likums, kas pavisam nebija slikts. Pat ukraiņu komunisti pieņēma likumu, kas, ja būtu tagad, veidotu visu pavisam citādi. Reklāmas, iepakojumi, produktu marķieri – tam visam būtu jābūt ukraiņu valodā. Janukoviča laikā šo likumu atcēla un atļāva visu rakstīt krieviski. Pēc Maidana Ukrainas Augstākā rada pūlējās šo Janukoviča pieņemto likumu atcelt un atgriezties pie vecā Padomju Savienības likuma par valodām. Tad, kad Janukovičs aizbēga, mums bija prezidenta vietas izpildītājs Turčinovs, kurš nobaidījās un neparakstīja šo likumu, arī Porošenko to nav parakstījis vēl joprojām. Un vispār šis likums šobrīd ir nesaprotamā statusā – Ukrainas Augstāka rada to pieņēma, tika nodots prezidentam parakstīšanai – bet tas pazuda. Prezidents būtu varējis uzlikt veto un atgriezt parlamentam atpakaļ, bet neizdarīja to. Jau otro gadu šis ukraiņiem svarīgais likums ir pazudis.

Tā nedrīkst būt. Taču Porošenko nekā nedara, un trūkst iespēju viņu piespiest. Pastāv ļoti daudz tādu svarīgu jautājumu. Lūk, mūsu Centrālā vēlēšanu komisija jau otro gadu darbojas nelikumīgi. Tā tiek ievēlēta, manuprāt, uz 5 gadiem, bet darbojas jau sesto. Prezidentam pagājušajā gadā vajadzēja to atbrīvot un izvēlēt jaunas kandidatūras, bet viņš to vienkārši nedara.

DDD: *No kaut kā baidās?*

G.K.: Viņi ir noziedznieki, kas falsificē vēlēšanas, viņiem visiem ir kompromāti, un viņi organizē vēlēšanas tā, kā gribas un vajag.

Lūk, tāds bardaks notiek pie mums, Ukrainā.

LIKUMI UKRAINĀ IR ANTI-UKRAINISKI

Genādijs Koroļovs: Ar nacionālisma jautājumu, protams, ir visai sarežģīti. No vienas puses, Ukrainā šobrīd ir nacionālās apziņas pacēlums.

DDD: *Tas jau tomēr kaut kas ir!*

G.K.: Bet, no otras puses, nacionāli domājošo ukraiņu nepietiek, lai veiktu tiesību normu izmaiņas. Tie likumi, kas ir tagad, būtībā ir anti-ukrainiski. Tagad tiek uzspiests ar varu formulēt Ukrainas politisko nāciju, t.i., valstī ukraiņu skaits esot vairāk pat par 85 procentiem. Tie, kuri sevi ir pierakstījuši kā iedzīvotāji, skaitās ukraiņi, kaut gan vairums runā krieviski. Taču pierakstoties viņi sevi definē par ukraiņiem.

DDD: *Bet ukraiņu valodu nezina?*

G.K.: Zina gandrīz visi, tomēr neizmanto ikdienā, nerunā ģimenē. Bet darbā uzrakstīt iesniegumu, izlasīt avīzi un man atbildēt spēj ukraiņu valodā. Viņš var, bet negrib, jo visu mūžu ir pieraduši runāt krieviski.

Valodai ļoti svarīga ir vide, ko tu dzirdi sev apkārt. Ukrainas televīzija pārsvarā ir krieviska – ar krievu seriāliem, filmām u.tml. Jau nedaudz simtu aizliedzām, bet vēl vairāk palika. Taču aizliedz pamatā pēc ideoloģijas jautājumiem – pēc dekomunizācijas likuma, nevis valodas dēļ.

Tagad tiek uzņemti krievu seriāli Ukrainā, un mēs neko nevaram darīt, jo tie skaitās ukraiņu seriāli, tikai krievu valodā. Tiek parādīti pat krievu miliči, krievu bandīti, bet tas ir Ukrainā un neietilpst likuma pārkāpumā.

Videi ir ļoti liela nozīme. Uzskatu, ka cilvēki Ukrainā labprāt runātu ukraiņu valodā, ja dzirdētu sev apkārt ukraiņu radio, lasītu avīzi un skatītos filmas ukraiņu valodā. Viņi nav pret ukraiņu valodu, bet dzīvo pēc paraduma. Cilvēks negrib sev sagādāt grūtības. Kaut gan pēdējā laikā liela daļa sāk sevi piespiest, apzināti informējot savus draugus un radiniekus: "Es, lūk, pāreju uz ukraiņu valodu." Nav mazums tādu, bet tās nav masas.

Ir jābūt valsts politikai valodas jautājumā, bet tā līdz šim visu laiku darbojas krievu interesēs. Un mēs nevaram to ietekmēt. Jā, mēs cenšamies – rakstām, runājam –, bet, kad notiek balsošana, viss cauri...

DDD: *Kur, jūsuprāt, slēpjas šo problēmu sakne?*

G.K.: Kad 1991. gadā Ukraina atguva neatkarību, valstī pie varas palika tie paši komunisti, kas nostiprinājās zem pagrīdes biznesmeņiem un asiņainiem bandītiem, izveidodami savu eliti, kas līdz šai dienai valda Ukrainā. Nezinu, kā tas ir Latvijā.

DDD: *Tieši tāpat.*

G.K.: Lūk, un tad divu gadu laikā Ukrainā pieņēma likumu par pilsonību – deva, protams, visiem, kuri tobrīd dzīvoja valstī. Tas jau saknē bija nepareizi. Tagad dzīvojam ar tās izdarības augļiem – visi kļuvuši par pilsoņiem, bet domāšanu nav mainījuši. Uzskatu, ka pat tagad nav par vēlu to labot. Pirmkārt, vajadzētu izmainīt likumu par pilsonību – vai nu atņemt veselai rindai piešķirto pilsonību, vai arī, ja tas tehniski vai juridiski ir sarežģīti, ierobežot viņu tiesības.

DDD: *Kuriem tad to lemt?*

G.K.: Latvijā ir vienkāršāk – jums gandrīz nav cilvēku, kas ieradušies pirms Otrā pasaules kara, bet gan pēc otrās okupācijas. Bet Ukrainā jau pirms Otrā pasaules kara ieplūda cilvēku masas – viņi Ukrainu neciena un necienīs. Ja mums tagad neatļauj aizstāvēties, tad, domāju, vēl jo vairāk mums neatļaus arī fiziski izvest šos cilvēkus. Bet vismaz atņemt viņiem vēlēšanu tiesības – tas būtu, ko varētu darīt, ignorējot visu Rietumvalstu viedokļus un ietekmi. Ja to būtu sākuši darīt jau no 1991. gada, tagad būtu citāda valsts. Šobrīd viss mums ir kļuvis sarežģītāk.

DDD: *Vai piekrītat, ka Latvijai ir nepieciešama dekolonizācija?*

G.K.: Protams, ir nepieciešama, kaut arī nezinu, kā to veikt.

BŪSIM AKTĪVI!

DDD: *Kādu jūs redzat Ukrainas nākotni?*

Genādijs Koroļovs: Viss apstāsies, ja nebūsim aktīvi. Slikti, protams, ka nacionālistisko organizāciju ir daudz, bet sašķeltas. Tomēr no otras puses – šīm organizācijām ir pietiekami daudz locekļu, tātad kopumā mūsu ir pietiekami daudz, ir daudz jaunatnes un kļūst aizvien vairāk.

DDD: *Jums ir cerības?*

G.K.: Protams. Izmaiņas būs; jautājums tikai, cik ātri un cik savas teritorijas varēsim saglabāt. Tas, lūk, ir jautājums. Jums daudz kas izdodas labāk nekā pie mums.

Vajag ļoti ar ideoloģiju un presi cīnīties – ko cilvēkiem galvā ieliksi, tas arī būs. To, kuri ir spējīgi paši visu analizēt un nonākt pie saviem secinājumiem, nav daudz. Vairums cilvēku ir labi un pareizi, bet viņiem vajag visu nolikt priekšā, sagremot, izskaidrot – jā, viņš piekritīs, tomēr pats nepiepūlēsies un neko nedarīs. Bet vēlēšanās nacionāliem spēkiem ir barjeras, viņi ļoti atkrīt.

Vēlēšanās nacionālistiskie spēki kādus 10–15 procentus savāc. Daudzi it kā atbalsta viņus, bet domā: "Viņi vienalga netiks iekšā, vajag balsot par tiem, kuri tiks, citādi balss pazudīs." Daudzi atbalsta ukraiņu idejas, bet negrib būt radikāli – labāk būt "humāniem", labiņiem un darīt, ko prasa. Bet, ja pats par sevi viss notiktu, viņi būtu priecīgi.

DDD: *Tieši tāpat ir arī pie mums.*

G.K.: Paši aktīvākie, kuri atnāca uz Maidanu un darbojās, protams, bija nacionālisti. Grūtās situācijās vienmēr izmanto nacionālistus, tāpēc, ka viņi ir ideju cilvēki, viņi nebaidās un kaut ko dara, un turklāt uz viņiem atsaucas un viņus izmanto pat liberālā vide. Tagad ir karš, un cilvēki, kuri varētu pilnībā izdzīt veco varu un nonākt tās vietā, paņēma automātus un aizgāja karot – un tagad iet bojā. Bet te, aizmugurē, paliet lielākā daļa ukraiņu, kuri izmanto momentu, lai darītu savas lietas.

Nebūtu bijis kara, nacionāli cilvēki savus spēkus, enerģiju un prasības būtu varējuši citādi likt lietā, bet tagad viņi raksta vēstules no frontes: "Vīri, ko jūs tur darāt, es nevaru no šejienes aiziet!" Un tas ir masveidīgi; skaties feisbukā vai citur internetā – visi labākie cilvēki tagad ir vai nu frontē, vai arī krituši. Tas bremzē un traucē.

Nu, paskatīsimies – karš ir jāpabeidz. Tagad grozies, kā gribi, vienalga nonākam pie kara.

Intervēja Līga Muzikante

RĪKOJIETIES:
ir pavērusies iespēja atgūt godīgu valsti!

Turpinājums no 4. lpp.

***DDD:** Jau vairākus gadus pastāv iespēja interneta portālā "Mana balss" vākt parakstus par visdažādākajiem jautājumiem. Vai ar šo iespēju nepietiek? Kādēļ tik ļoti vēlaties atcelt grozījumus likumā "Par tautas nobalsošanu"?*

I.R.: Tā ir atkal vistīrākā maldināšana, ka varot aizstāt obligāto likumprojektu (Satversmes 65. un 78. pants) ar aptauju portālā "Mana balss". Atšķiras gan forma, gan juridiskā daba. Šāda maldināšana atbilst Krimināllikuma 90. pantam, kas paredz sodu par kavēšanu realizēt tiesības parakstīties par likumprojektu. Tātad ar viltu cilvēkus attur no darbības, kura var reāli kaut ko mainīt valstī. Portāls "Mana Balss" ir labs kā viedokļu apmaiņa, bet reāli tai nav nekāda svara.

Šobrīd ir grozīts Saeimas Kārtības rullis, 131.[3] pants, ka ar desmit tūkstošiem parakstu var iesniegt kolektīvo pieprasījumu. Kura tālāko virzību izlemj Mandātu, ētikas un iesniegumu komisija. Pieprasījumu var pieņemt un var nepieņemt. Ja nolemj pieņemt, tad Saeima komisijās var skatīt gadu, piecus vai desmit… Var arī neskatīt, noraidīt, un tam nebūs nekādu seku – netiks rosināts referendums. Tā ir tvaika nolaišana.

KUR? KAD? PAR KO IR JĀPARAKSTĀS?

***DDD:** Lūdzu, pastāstiet, kur cilvēki var parakstīties, par ko viņiem jāparakstās un kad beidzas parakstīšanās?*

Ivars Redisons: Jāparakstās ir **par likumprojektu par 2012. gada 8. novembra likuma "Grozījumi likumā "Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu"" atcelšanu**.

Pirmkārt, rezumējot visas izmaiņas likumā "Par tautas nobalsošanu", tas ko izdarīja 2012. gadā, nozīmē, ka varas koncentrācija ir ļoti šauras personu grupas rokās. Ar šo manipulāciju viņi ir atstūmuši visus citus malā, un tikai dažas ģimenes to visu komandē. Lūk, kādēļ šie likuma grozījumi ir jāatceļ. Tie ir pretēji Satversmei. Šaura personu grupa nekad nevar lemt vairākuma interesēs.

Tātad atņemtās tiesības var atjaunot, ja vēlētāji vēršas ar vēlmi parakstīties savos pagastos, savu novadu izpilddirekcijās, dzīves vietas deklarēšanas punktos. Piezvaniet domei, pateiks adresi un darba laiku. Amatpersonas, kuras atbild par dzīves vietas reģistrāciju, arī veic parakstu apliecināšanu. Latvijā pusē novadu parakstu apliecināšana ir bez maksas. Vēl viena trešdaļa ir pieņēmusi lēmumu par 50 centiem vai vienu eiro, vēl citi ir nolēmuši Ministru kabineta noteiktajos rāmjos par 1,42 eiro. **Rīgā bez maksas parakstu apliecināšanu veic izpilddirekcijās Brīvības gatvē 266, E. Smiļģa ielā 46, Daugavpils ielā 31, Rūpniecības ielā 21.**

> Tātad atņemtās tiesības var atjaunot, ja vēlētāji vēršas ar vēlmi parakstīties savos pagastos, savu novadu izpilddirekcijās, dzīves vietas deklarēšanas punktos.

***DDD:** Un cik ilgu laiku notiks šī parakstu vākšana?*

I.R.: Līdz 2016. gada rudenim, līdz 18. septembrim.

***DDD:** Vai parakstīties var tikai tur, kur cilvēks ir deklarēts, vai var iet parakstīties jebkurā vietā?*

I.R.: Pēc būtības var parakstīties jebkurā vietā. Tas jautājums ar pašvaldībām vēl tiks konkretizēts, lai nebūtu dažādi traktējumi. Nedrīkst diskriminēt ārzemēs dzīvojošos Latvijas pilsoņus, kuri atbraukuši gribēs parakstīties, ir arī nedeklarējušies pilsoņi. Bez šķēršļiem parakstīt likumprojektu iespēja jādod visiem.

***DDD:** Bet ko nosaka likums?*

I.R.: Likums nenosaka, ka jums obligāti jāiet tikai tur, kur esat deklarējies.

***DDD:** Vai tiem cilvēkiem, kuri parakstījās jūsu iepriekšējā parakstu vākšanas akcijā, jāiet arī šoreiz, vai arī viņiem der tas pats paraksts?*

I.R.: Ļoti liels paldies tiem, kuri atbalstīja, mēs vēl celsim prasību Satversmes tiesā, lai tos parakstus varētu pieskaitīt klāt. Kā zināms, "dubults neplīst", šoreiz, lūdzu, aizejiet parakstīties no jauna.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

EKSPERIMENTS: "IDEĀLA DZĪVE" NOGALINA

www.infoagentura.wordpress.com

20. gadsimta 60-ajos, 70-ajos gados ASV zinātnieks Džons Kelhūns (John B. Calhoun) veica virkni interesantu eksperimentu. Kelhūns gribēja uzzināt, kas notiks ar pelēm, ja tām būs ideāli dzīves apstākļi.

Zinātnieks nodrošināja peles ar ēdienu un ūdeni neierobežotos daudzumos, maksimāli tās aizsargāja no jebkādām slimībām, nodrošināja nepieciešamos apstākļus, lai tās varētu neierobežoti vairoties, un pasargāja peles no to dabīgajiem ienaidniekiem. Tomēr peļu kolonija tā vietā, lai izbaudītu ideālo dzīvi, pēc kāda laika izmira.

Džons Kelhūns visu dzīvi veica eksperimentus ar pelēm un ar saviem eksperimentiem paredzēja, kas nākotnē var sagaidīt cilvēci. Daudzu eksperimentu rezultātā viņš izdomāja jaunu terminu – "behavioral sink" ("biheiviorālā kloāka" vai burtiskā tulkojumā "uzvedības kloāka"). Šīs parādības būtība: nokļūstot garlaicības un pārapdzīvotības apstākļos, dzīvo būtņu uzvedība mainās no konstruktīvas un pozitīvas uz destruktīvu un deviantu.

Kelhūns veica daudzus eksperimentus, kas izraisīja lielu Rietumvalstu sabiedrības interesi. Visslavenāko un visinteresantāko no tiem ar nosaukumu "Visums – 25" Kelhūns veica 1972. gadā, palīdzot Nacionālajam psihiskās veselības institūtam.

Sākot šo eksperimentu, zinātnieks izvirzīja sev mērķi izanalizēt kā populācijas blīvums ietekmē peļu uzvedību. Laboratorijā tika radīta visīstākā peļu paradīze. Speciālā bākā (augstums – 1,5 m, garums – 2 m, platums – 2 m), no kura peles nevarēja izkļūt, patstāvīgi tika uzturēta pelēm vislabvēlīgākā temperatūra (+20 °C). Peļu mātītēm tika izveidotas ērtas ligzdas.

Ēdiens un ūdens tika nodrošināts neierobežotā daudzumā: vienlaicīgi bez grūtībām un diskomforta varēja paēst 9500 un padzerties ūdeni 6144 peles. Katru septīto dienu tika veikta pilna bākas dezinfekcija, pie reizes to arī iztīrot. Tāpat laboratorijā pelēm tika nodrošināta pilnīga drošība – bākā nevarēja iekļūt plēsēji. Peles nepārtraukti uzraudzīja pieredzējuši veterināri, un peles neslimoja, arī ar infekcijas slimībām, kas varētu izraisīt masu saslimšanu.

Kelhūns savu eksperimentu sāka ar to, ka ievietoja bākā 8 pilnīgi veselas peles (četrus tēviņus un četras mātītes). Pēc kāda laika, kad peles saprata, cik brīnišķīgos apstākļos tās ir nokļuvušas, viņas sāka aktīvi vairoties. Laika posmu no eksperimenta sākuma līdz pirmo pēcnācēju piedzimšanas Kelhūns nosauca par **A stadiju**.

B stadija sākās pēc pirmo pelēnu piedzimšanas ideālajos apstākļos. Katras 55 dienas peļu kolonijas iemītnieku skaits dubultojās. Tā tas notika līdz 315. dienai no eksperimenta sākuma. Sākot ar 316. dienu, peles sāka vairoties mazāk aktīvi, un kolonijas iemītnieku skaits dubultojās ik pēc 145 dienām. Tas bija **C stadijas** sākums. Uz to mirkli bākā dzīvoja jau 600 peles.

Peļu sabiedrībā parādījās grupa "izstumto", kuriem citas peles atvēlēja dzīvesvietu bākas centrā. Šīs grupas pārstāvji visbiežāk kļuva par citu, spēcīgāku grauzēju agresijas upuriem. "Izstumto" grupā, kuri bieži staigāja sakosti un ar izplēstu spalvu, parasti nokļuva jaunās peles, kas nespēja ieņemt pienācīgu vietu peļu hierarhijā. Tā kā vecākā peļu paaudze ideālajos apstākļos dzīvoja ilgi, tā negribēja atdot savu vietu jaunajiem. Tas psiholoģiski salauza jaunos tēviņus, un tie vairs nemēģināja aizstāvēt ne sevi, ne savas mātītes. Tiesa gan, reizēm "izstumtie" uzbruka citām pelēm – gan savas grupas pārstāvjiem, gan veiksmīgākajiem eksemplāriem.

Savukārt mātītes, kuras gatavojās radīt jauno paaudzi, vairs nevarēja justies drošībā, jo jaunie tēviņi briesmu gadījumā viņas vairs nespēja aizstāvēt, tāpēc mātītes kļuva agresīvākas. Ļoti bieži šī mātīšu agresivitāte izpaudās nevis pret citām pelēm, kuras kaitēja mātītēm, bet gan pret pašas bērniem. Mātītes, kuras pašas nogalināja savus bērnus, pārvācās dzīvot uz bākas augšdaļu, atteicās turpmāk vairoties un nekontaktējās vairāk ar citiem peļu sabiedrības pārstāvjiem.

Tā visa rezultātā peļu kolonijā samazinājās dzimstība un paaugstinājās jauno peļu mirstība.

Pēdējā jeb **D fāze** (sabiedrības nāves fāze) sākās ar to, ka peļu sabiedrībā parādījās jauna peļu kategorija, kas tika nosaukta par "skaistajiem". Tie bija tēviņi, kuri pārstāja izrādīt tēviņu pazīmes. "Skaistie" pārstāja cīnīties par mātītēm un savu teritoriju. Šādi tēviņi negribēja vairs meklēt mātītes dzimtas turpināšanai un vispār uzvedās ļoti pasīvi. Šie tēviņi tikai ēda, atpūtās un sekoja līdzi savam ārējam izskatam. Tie pārstāja pildīt jebkādas sociālās funkcijas un vairījās no jebkādas konfrontācijas ar citiem peļu sabiedrības pārstāvjiem.

Vidēji statistiskais peles vecums D fāzē bija 776 dienas. Savukārt reproduktīvā funkcija pelēm pārstāja darboties 200. dienā. Jauno peļu mirstības līmenis sasniedza 100%. Mātītes pārstāja kļūt grūtas un dzemdēt pēcnācējus, savukārt tēviņi sāka kopoties ar tēviņiem un demonstrēt nemotivētu agresiju. Neskatoties uz pārtikas pārpilnību, mātītes sāka nogalināt un apēst pašas savus bērnus. Tā visa rezultātā 1780. dienā pēc eksperimenta sākuma nomira pēdējais bākā mītošais peļu kolonijas iemītnieks.

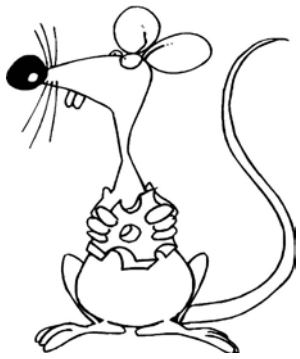

Tā kā Kelhūns paredzēja šādu notikumu attīstību, viņš paralēli veica vēl dažus eksperimentus. Kad peļu sabiedrība atradās C attīstības stadijā, viņš pārvietoja dažu peļu grupu ("skaistos" un vientuļās mātītes) pārstāvjus no bākas uz citu vietu ar tādiem pat apstākļiem, tikai ar minimālu iemītnieku skaitu un neierobežotu platību. Šīs pārvietotās peles nokļuva tādos pašos apstākļos kā pirmie bākas iemītnieki. Tomēr tas nepalīdzēja, un jaunajā vietā nokļuvušās peles tāpat negribēja vairoties, tās visas nomira no vecuma, neatstājot pēcnācējus.

> Eksistē divu veidu nāves. Pirmā ir garīgā nāve. Jaunās peles, kuras nevarēja atrast sev vietu ideālajos apstākļos, salūza psiholoģiski. Otrā ir fiziskā nāve, kura minētajām pelēm iestājās pēc garīgās nāves. Fiziskā nāve ir neizbēgama. Tikai pēcnācējus pēc sevis peles neatstāja, tāpēc tās bija nolemtas pilnīgai izmiršanai.

Pēc eksperimenta Džons Kelhūns secināja:

1. Eksistē divu veidu nāves. Pirmā ir garīgā nāve. Jaunās peles, kuras nevarēja atrast sev vietu ideālajos apstākļos, salūza psiholoģiski. Tās nespēja atrast sev mātīti, radīt ar to pēcnācējus un aizstāvēt savu teritoriju. Lielākā daļa peļu, dzīvojot ideālos apstākļos, tikai gulēja, ēda un sakopa sevi. Otrā ir fiziskā nāve, kura minētajām pelēm iestājās pēc garīgās nāves. Fiziskā nāve ir neizbēgama. Tikai pēcnācējus pēc sevis peles neatstāja, tāpēc tās bija nolemtas pilnīgai izmiršanai.

2. Analizējot "skaisto" grupas parādīšanās iemeslus, zinātnieks izdarīja tiešu analoģisku salīdzinājumu ar cilvēkiem. Cilvēku dzīve parasti norit saspringtībā, stresā un spiediena iespaidā. Ja vīriešu kārtas pārstāvji izvēlas vieglu un neapgrūtinošu dzīvi, tad viņi mirst garīgi un zaudē savas vīrišķās īpašības.

Aprakstītā eksperimenta nosaukums bija "Visums 25". Kāpēc? Tāpēc, ka Kelhūns pirms tam jau 24 reizes bija veicis līdzīgus eksperimentus, mēģinot radīt pelēm ideālus dzīves apstākļus, un vienmēr tie beidzās ar peļu kolonijas izmiršanu.

VĒRTĪGA GRĀMATA

Andrejs Kurpatovs

SKAISTULE UN BRIESMONIS

Vīriešu un sieviešu psiholoģijas noslēpumi

Tieši pirms Ziemassvētkiem apgāds "Vieda" ir laidis klajā interesantu, noderīgu un vajadzīgu grāmatu, kas tā vien vēlas kļūt par lielisku dāvanu svētkos mūsu mīļajiem. Grāmata "Skaistule un briesmonis" ir nopērkama grāmatnīcās visā Latvijā!

Autors raksta: "Ko tur slēpt, mūsu visslēptākā vēlēšanās ir – atrast tuvu cilvēku, to, kuram var uzticēties pilnībā, kura dēļ gribētos dzīvot. Tas ir dabiski, jo tas ir ceļš no vientulības uz laimi. Tomēr kā lai paļaujas uz cilvēku, kuru tu nesaproti? Kā lai uzticas tam, kurš, liekas, pilnīgi nav spējīgs saprast tevi?

Vīrieša un sievietes attiecības laikam gan ir pati sarežģītākā cilvēku psiholoģijas puse. Mūsu centieni iegūt pretmīlestību regulāri pārtop par vilšanos, aizvainojumiem un atsvešināšanos. Tad nu mēģināsim saprast mūsu "starpdzimumu" konfliktu raksturu, lai spētu veidot savu personisko laimi ar četrām rokām!"

Dr. Andrejs Kurpatovs ir unikāls un autoritatīvs speciālists, Sanktpēterburgas Psihoterapeitiskā centra vadītājs, akadēmiķa I. Pavlova Neirožu klīnikas ārsts psihoterapeits, Baltijas Pedagoģijas akadēmijas loceklis. Viņa grāmatas ir neparasti aizraujošas, uzrakstītas saprotami, ar satīrisku ironiju, mīļumu un patiešām palīdz dzīvot.

PAR MIGRANTU KRĪZI EIROPĀ UN TĀS PASŪTĪTĀJIEM

Turpinājums no 3. lpp.

Turklāt tas tiek darīts, spiežot uz Rietumvalstu sabiedriskās domas jūtām par "neizturamajām migrantu ciešanām". .. Varbūt viņi pat pieņems speciālus noteikumus, kas būs attiecināmi tikai uz migrantiem no Sīrijas. .. Iespējams, tas ir pēdējais solis, kurš patiešām var atņemt Sīrijai to vecuma kategoriju, kura var uzvarēt terorismu un atjaunot valsti, kas nozīmē, ka tas ir tikai Rietumvalstu karojošās politikas turpinājums, tikai ar citām metodēm…"

Sāk izkristalizēties notikumu kopējā aina, un kļūst redzama **Eiropas valdošo slāņu dubultā stratēģija** "migrantu krīzes" sakarā: **sakoncentrēt Eiropas centrā ekonomiski lietderīgi izmantojamus migrantus** un **pārsūtīt radikālos elementus** ("Islāma valsts" tā saucamos "guļošos aģentus") **uz Austrumeiropu**.

Lai gan prese runā par Briseles birokrātijas vājumu un tās bailēm gaidāmā bēgļu pieplūduma priekšā, Eiropas lielajam biznesam šī situācija ir visīstākā dāvana un "brīnumains pārsteigums", kas ļauj iegūt lētu darbaspēku pirms TTIP spēkā stāšanās. Kā rakstīja A.Rars, "tagad bēgļus nēsās uz rokām".

Vācijas uzņēmēju aprindas vienbalsīgi atbalstīja migrantu uzņemšanu. Tā, Vācijas federālās rūpnieku apvienības (BDI) prezidents un Bildenbergas kluba biedrs Ulrihs Grillo vēl 2014. gada beigās paziņoja, ka Vācija jau sen ir migrantu zeme un ka tai tādai arī ir jāpaliek. Viņam piebalso Vācijas ekonomikas ministrs un vicekanclers Zigmārs Gabriēls, kurš paziņoja, ka migrantu uzplūdi palīdzēs Vācijai tikt galā ar iedzīvotāju novecošanos un kadru trūkumu atsevišķās jomās. *"Ja mums izdosies ātri apmācīt pie mums atbraukušos un iesaistīt darbā, tad mēs atrisināsim vienu no galvenajām mūsu ekonomikas nākotnes problēmām – kvalificēta darbaspēka trūkumu."* Intervijā Vācijas sabiedriskajai televīzijai ZDF viņš norādīja, ka tuvāko gadu laikā Vācija spēs katru gadu uzņemt vismaz 500 tūkstošus bēgļu ("Es par to nešaubos. Iespējams mēs pat spēsim uzņemt vairāk bēgļu."). Un patiešām, 2015. gadā Vācija, kā tiek plānots, pieņems no 800 tūkstošiem līdz 1 miljonam bēgļu, kas ir četras reizes vairāk nekā 2014. gadā.

Zīmīgi, ka Angela Merkele, nosaucot migrantu pieplūdumu Eiropā par graujošu un norādot, ka šis process izmainīs Vāciju, tai pat laikā apsolīja paātrināt patvēruma piešķiršanas procedūru un izdalīt papildus līdzekļus palīdzības sniegšanai bēgļiem, ko viņa aicināja darīt arī citas valstis.

Pēc vācu analītiķu atzinuma, 2030. gadā Vācijai būs nepieciešamas 6 miljoni darbavietu tādās sfērās kā viesnīcu bizness, loģistika, veselības aizsardzība un sociālā aprūpe. BDI savukārt norāda, ka pie 6,4% bezdarba līmeņa valstij trūkst 140 tūkstoši inženieru, programmētāju un tehniķu. Profesionāli – tehniskā apmācību sistēmā, kurā ir iesaistīta lielākā daļa valsts uzņēmumu, nav aizpildītas 40 tūkstoši vietu. Bet analītiskais centrs "Prognos" norāda, ka gadījumā, ja nekas nemainīsies, darbinieku deficīts palielināsies līdz 1,8 miljoniem uz 2020. gadu un līdz 3,9 miljoniem uz 2040. gadu. Ir arī tādas prognozes, kuras apgalvo, ka uz 2030. gadu Vācijas ekonomikai trūks 10 miljoni strādājošo.

Šādos apstākļos tie 10 miljardi eiro, ko Vācija grasās iztērēt bēgļu uzņemšanai 2016. gadā (uz budžeta pārpalikuma 21 miljardu eiro apmērā rēķina), nav nemaz tik liela summa. Kas attiecas uz imigrantu integrēšanu darba tirgū, tad tiek plānots paplašināt 2013. gada programmu "The Job of my Life" ar valodas apmācībām un aroda apguvi, kas tika izstrādāta darba meklētājiem no citām ES valstīm. Jau tagad, kā norāda Grillo, vietējā līmenī arvien vairāk kompāniju atver durvis iebraucējiem. Bizness ir sagatavojis priekšlikumu sarakstu, lai paātrinātu profesionālās kvalifikācijas un izglītības atzīšanas procedūru un piedāvā finansēt valodas apmācības.

Morāli imigrantu pieplūdumam ir sagatavoti arī paši vācieši. Saskaņā ar ZDF aptauju, ja jūlijā bēgļu uzņemšanu atbalstīja 54% vāciešu, tad augustā jau 60%. Bet pēc žurnāla "Spiegel" datiem, augusta beigās puse vāciešu gribēja, lai Vācija uzņem vēl vairāk bēgļu.

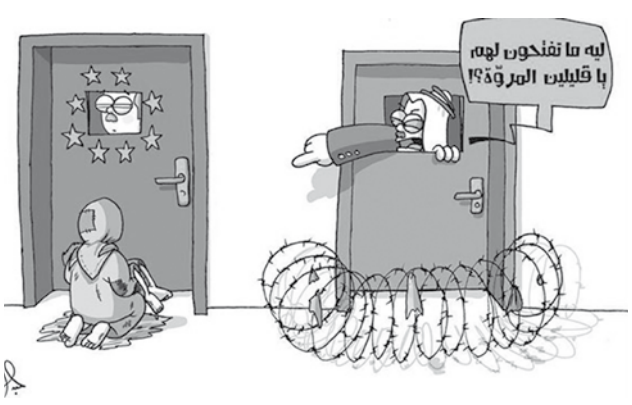

VĀCU KĀRTĪBA

Bēgļu pieplūduma gaitā Eiropas mediji aktīvi apstrādāja eiropiešus iecietības un viesmīlības garā, pat nekautrējoties veikt falsifikācijas, kā tas bija ar Turcijas krastā izskaloto sīriešu bērnu. Eirokomisija nepārtraukti atkārto par morālo pienākumu, Ženēvas konvenciju un ES pamattiesību hartu. Ar īpašu daiļrunību izceļas Ž.K.Junkers, kurš Eiropas Parlamentā teica sirdi plosošu runu par Eiropu kā "stabilu ostu un cerības vietu". Parlaments aplaudēja. Gala rezultātā Eiroparlaments aicināja likt Savienības politikas centrā solidaritāti un radīt "harmonisku un efektīvu patvēruma sistēmu ES mērogos ar mērķi taisnīgi sadalīt patvēruma meklētājus".

> Pagaidām Eiropā vēl strādā tās paaudzes, kuras piedzima demogrāfiskā buma laikā pēc Otrā pasaules kara, bet ar viņu aiziešanu pensijā situācija dramatiski mainīsies.

Bet tālāk sekoja proza. Paziņojot par visu 28 valstu morālo pienākumu uzņemt bēgļus, A.Merkele un Zviedrijas premjerministrs pieprasīja sadalīt atbildības. Ar tādu plānu nāca klajā Berlīne un Parīze, ko publiskoja Ž.K.Junkers un apstiprināja Eiroparlaments. Tas paredzēja 160 tūkstošu bēgļu (120 tūkstošus no Itālijas, Grieķijas un Ungārijas un 40 tūkstošus bēgļu, kuri jau ir Eiropā) sadalīšanu starp 22 valstīm – 26% Vācijai, 20% Francijai, 12% Spānijai. Turklāt kvotu sistēma ir obligāta izpildei ("Mums nav nepieciešama poēzija," paziņoja Junkers), un pret valstīm, kuras atteiksies uzņemt bēgļus, var tikt pielietotas finanšu sankcijas. Šis plāns tika pozicionēts kā steidzams pasākums, pēc kā tiks izstrādāts "pastāvīgs mehānisms". Tāpat ir paziņots par speciāla fonda izveidošanu nākamajām iespējamajām krīzēm 1,8 miljardu eiro apmērā.

Tomēr, pieņemot šo plānu, Vācija mēģina aizsargāt sevi no radikāliem elementiem. "Migrācijas haosa" laikā enerģētikas eirokomisārs Ginters Etingers paziņoja, ka Vācijas konstitūcijā ir jāievieš izmaiņas, kas ļaus paātrināt lēmuma pieņemšanu gan par bēgļa statusa piešķiršanu, gan par atteikumu piešķirt bēgļa statusu. Turklāt otrs variants attieksies uz migrantiem no t.s. drošām valstīm, kurās nenotiek karadarbība. Pie šādām valstīm tiek pieskaitītas visas ES dalībvalstis, Gana, Senegāla, Serbija, Maķedonija, Bosnija un Hercogovina, Melnkalne, Albānija un Kosova. Turklāt no Balkānu valstīm līdz šim nāca līdz pat 40% bēgļu, attiecīgi viņiem vai nu atteiks statusa piešķiršanu, vai aizsūtīs atpakaļ uz mājām.

Kvotu jautājums saliedēja Vāciju un Franciju, bet radīja opozīciju no t.s. Višegradas grupas valstīm (Polija, Ungārija, Čehija un Slovākija), kurām nav pieredzes bēgļu izvietošanā un kuras negrib uzņemt pie sevis pavēlēto daudzumu. Tomēr vāciešiem ir pietiekami daudz paņēmienu, kā izdarīt spiedienu uz kaimiņiem. 2015. gada 13. septembrī Vācija ieviesa pasu kontroli uz Austrijas robežas un apstādināja savu dalību Šengenas līgumā. Tas atstāja iespaidu, vēl jo vairāk tādēļ, ka Vācijas iekšlietu ministrs paziņoja, ka šī darbība tiks realizēta uz visām Vācijas robežām. Gala rezultātā jautājumu par kvotām pārcēla uz ārkārtas iekšlietu ministru sanāksmi 14. septembrī, bet arī tur ne par ko nevienojās.

***

Tai pat laikā 12. septembrī slavenais globālisma ideologs, "Brain Bri" biedrs un Francijas ebreju organizāciju (CRIF) prezidents Žaks Atalī deva interviju beļģu avīzei "Lesoir", kurā viņš apsveica gaidāmo tautību un rasu sajaukšanos: *"No tā brīža, kad mēs atzīstam, ka brīvībām ir fundamentāls raksturs, pirmā no tām ir pārvietošanās brīvība. .. Šie cilvēki pārvērtīs Eiropu par pirmo pasaules lielvalsti. .. Ar migrantiem notiekošais novedīs pie daudz saliedētākas un varenākas Eiropas būvniecības. .. Viņu atbraukšana ir neiedomājama izdevība, jo viņi izmainīs Eiropas demogrāfiju…"*

Žaks Atalī

VAI LATVJU PAGĀNI BIJA/IR BEZDIEVJI

Voldis Prancāns

Vārds *pagāns* ir cēlies no latīņu *paganus* ar nozīmi *ciems, ciema iedzīvotājs*. Mūsdienās pavisam neliels procents latviešu dzīvo lauku sētā un piekopj lauksaimniecību un/vai lopkopību. Būtu jāsecina, ka latvieši vairs nav pagāni. Krustneši gan šo vārdu padarīja par tādu kā lamuvārdu tiem, kas vēl nebija pakļāvušies kristīšanai pēc judo/kristietības prasībām. Un tas ir diskutējami tikpat kā – vai Latvijā *krievs* vai *žīds* ir lamuvārdi. Nožēlojami, ja kādam tā ir. Man tie ir tautību vārdi latviešu valodā.

Pagāns šodien man nozīmē etniskās kultūras un tajā ietilpstošās Dievatziņas pārstāvi, kurš nav pakļāvies vai ir atbrīvojies no iekarotāju uzspiestās reliģijas. Iekarotāji aktīvi, gadsimtiem ilgi izplatīja (un turpina vēl aizvien izplatīt) melus un izdomājumus par pagānu dzīvesziņu un tradīcijām – kādi mēs elku, koku un čūsku pielūdzēji, bezmaz cilvēkēdāji. Tam neatradīsit apstiprinājumu patiesos vēstures avotos, bet tikai iekarotāju sacerējumos. Tas izskaidrojams ar vēlmi kaut jel kā attaisnot krustnešu zvērības pret iekarotām tautām. Visā Eiropā pieaug kustība savu tautisko, etnisko sakņu pētīšanā, līdz ar to savas identitātes apzināšanā. (Iespējams, tieši tāpēc mums tagad grūž virsū afrikāņu un aziātu pūļus!) Latvju Dainās, arī pasakās un teikās atrodam *pagānu* augstas morāles un harmoniskas dzīves paraugus, kas neskaitāmus gadu tūkstošus bija un vēl aizvien ir derīgi.

Vārda *Dievs* sākotnējā nozīme ir gaišas, mirdzošas *Debesis*. (Nevis debesu gaisma! Man prieks, ka to apliecināja arī kristietis, doktors, profesors Muktupāvels savā priekšlasījumā Liepājā "Latvietība un kristietība".) Tātad nav runa par spīdīgo jonosfēru, jo debesīs taču ir arī visi debesu ķermeņi – Saule, Mēness, planētas un zvaigznes, utt., arī Aizsaule un Viņsaule. Tie taču nevarētu ietilpt gaismā, kas ir stipri sašaurināts jēdziens. Mūsu sencim bija pietiekami plašs priekšstats par *Debesīm*, šodienas terminoloģijā šim priekšstatam atbilstu vārdi *Kosmoss* un *Visums* (vārda sakne – viss). Ar vārdu *Dievs* ir domāts *Viss*, nevis spīdīga jonosfēra vai no debesīm nobraukusi būtne tādos vai citādos ratos vai ragavās. Latvju Dainās tādas būtnes bieži pieminētas un sauktas par Dieva dēliem (nākošie no Debesīm) un Saules meitām. Mūsējiem ar tiem bija draudzīgas attiecības, īpaši ar kādu Jāni, kas nācis vasaras Saulgriežos.

Jūdiem gan bijis štruntīgāk – viņējais Dieva dēls Jahve (viņš un viņa gaisa kuģis smalki aprakstīti Eichehija vēstījumā, kas lasāms Vecajā derībā) bijis dikti negants kungs. Tieši kungs un bargs soģis. Briesmīgu likteni bijis lemts piedzīvot mazai arābu tautiņai jūdiem (žīdiem). Ar mums gan tam nav nekāda sakara.

Līdz ar to pieņemu par pierādītu, ka jūdu Kungs Jahve NAV latviešu Dievs.

Tādējādi varam konstatēt, ka ne latvieši, ne citas baltu tautas nekad nav bijušas bezdievīgas, gluži otrādi: tikai mūsu – indoeiropiešu – tautas ir lietojušas šo ļoti seno vārdu *Dievs*. Šis vārds ir senāks par reliģiju. Mūsu tauta ir sena un vieda, tās dzīvesziņa ietver arī Dievatziņu, kas saglabājusies Dainās un tradīcijās. To nespēja iznīdēt nekādi okupanti – ne komunistiskie, ne fašistiskie, ne kristīgie – pat 700 verdzības gados!

> Valdībai nav tiesību tērēt valsts naudu baznīcas vajadzībām. Tērēt naudu baznīcai Satversme paģēr privātajām personām tieši, bez valdības starpniecības, lai nodrošinātu šīs konstitucionālās tiesības uz *domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību.*

Milst garīgās atmodas vilnis, uz Latvijas simtgadi jāatgūst arī latviešu garīgā suverenitāte! Un mūsu rīcībā vispirms ir Satversmes pants – ***99. Ikvienam ir tiesības uz domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību. Baznīca ir atdalīta no valsts.***

Te mēs redzam, ka Satversme paredz individuālu, privātu attiecību modeli starp cilvēkiem un baznīcām. Vairums varbūt nav padomājuši, ko nozīmē – *atdalīta no valsts*. Dalīšana izpaužas varas mehānismos un resursos. Kas ir valsts? Institūcijas, kam pilsoņi ir deleģējuši daļu savu tiesību pieņemt lēmumus un lietot resursus (īpašumus un finanses).

Turpinājums 8. lpp.

VAI LATVJU PAGĀNI BIJA/IR BEZDIEVJI

Turpinājums no 7. lpp.

Saskaņā ar šo Satversmes pantu valstij mēs neesam deleģējuši tiesības iejaukties reliģiskajās attiecībās. Baznīcas amatpersonām nav tiesību piedalīties valstisku lēmumu pieņemšanā un veikt valsts kompetences funkcijas – piemēram, laulību aktus bez dzimtsarakstu amatpersonas klātbūtnes. Valdībai nav tiesību tērēt valsts naudu baznīcas vajadzībām. Tērēt naudu baznīcai Satversme paģēr privātajām personām tieši, bez valdības starpniecības, lai nodrošinātu šīs konstitucionālās tiesības uz *domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību.* Tālab baznīca ir atbrīvota no nodokļiem. Satversmes tēvi bija pietiekami viedi, lai lakoniski izteiktu galveno – valdības iejaukšanās izkropļo šīs attiecības. Tiek pārkāpts arī taisnīguma un vienādas attieksmes princips, kādai draudzei palīdzot, citai ne. (Protams, valstij paliek drošības aspekti, ja kāda reliģiskā kopiena sāk apdraudēt valsts pastāvēšanu – bet te vairāk nav runa par *domas, apziņas un reliģiskās pārliecības brīvību.)*

Nupat pieņemts Valsts budžets 2016. gadam. Arī tur ir iekļauti nelikumīgi finansējumi atsevišķām draudzēm baznīcu remontiem un publiskiem pasākumiem. Aizsardzības budžets finansē mācītājus (baznīcas amatpersonas) kapelānu amatos! Valsts un pašvaldības iestādes finansē mācītājus dažādu pasākumu vadīšanā, kas reāli izpaužas kā šīs vienas reliģijas mācību un dogmu sludināšana! Silti iesaku visām citām draudzēm, biedrībām u.tml. vērsties ar protestu Ģenerālprokuratūrā un iesniegumiem Valsts kontrolē un Satversmes tiesā, lai izvērtētu šo likumpārkāpumu. Neviens likums vai normatīvais akts nav spēkā, ja ir pretrunā ar Pamatlikumu – LR Satversmi.

PLIĶIS SEJĀ LATVIETĪBAI

Jūlijs Augusts Trops

Izgaismo pagātni, un tauta nepazudīs tumsā! Diemžēl šodien Latvijā ir bīstami liels latviski runājošs pūlis, kas to negribētu. Un vēlreiz diemžēl, ka tas notiek "it kā" gaismas pilī – bibliotēkā.

Latgales kultūras centra izdevniecībā (Rēzeknē) izdotas vairāk nekā 500 grāmatas latgaliešu (rakstu valodā), latviešu, kā arī krievu un citās valodās. Nesen sabiedriskā kārtā pēc centra lūguma piedāvāju dažas vērtīgas grāmatas dzimtā – Barkavas pagasta bibliotēkā. Tās bija grāmatas par Raini Latgalē, Latgales periodikas vēsture u.c., vairums valsts valodā.

Diemžēl saņēmu ledaini smaidīgu kurvīti. Un tikai vienu – Jāņa Būmaņa grāmatu par nacionālo pretošanās kustību, kas Barkavas pusē pēc kara bija ļoti aktīva, man izdevās atstāt. Tika atteikts ar dažādiem birokrātiskiem "likumiem", ar to, ka grāmatā nav minēts Barkavas pagasts. Uztraukumā par šādu vadības "atsaucību" neatģidu, ka tur minētas Barkavas grantsbedres, kurās krievu okupanti un vietējie kangari aprausa desmitiem latviešu nacionālo partizānu līķu. Taču, kad parādīju grāmatā kādas kundzes – barkavietes vārdu (viņa palīdzēja Būmaņa kungam grāmatas tapšanā), grāmata visžēlīgi tapa pieņemta! Bet tālāk? Vai grāmatai liks strādāt jaunatnes patriotiskajā audzināšanā, izgaismojot tautas (arī Barkavas pusē) pagātni cīņā pret krievu okupāciju? Varbūt grēkoju, bet šaubos.

Taču smejas tas, kurš smejas pēdējais. Informēju grāmatas autoru, arī izdevniecību. Tālāk informācija nodota Latvijas nacionālo partizānu vadībai Rīgā, arī tiem nedaudzajiem mūsu varoņiem – nacionālajiem partizāniem, kuri dzīvo Barkavā.

Nedrīkst klusēt par negudrību vai arī apzinātu ļaunprātību, noklusējot Latvijas pagātni!

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu *DDD* obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: ***DDD*, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV–1019**
tālr./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA* "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

12. SAEIMA JĀTRIEC RATĀ!!!

Aivars Gedroics

Daugavpilī

Nesenie tiešām traģiskie notikumi Parīzē teju katram Latvijas iedzīvotājam liek nodrebēt šausmās un uzdot sev jautājumu – ko darīt, lai, Dievs pasarg', pie mums nekas tāds nenotiktu? Mana atbilde ir skaidra un nepārprotama – nezinu, ko darīs tagad franči, un mani tas īpaši arī neinteresē, bet Latvijai būtu **nekavējoties jāslēdz robežas visos virzienos, jāizstājas no Šengenas zonas un ES.** Un tad lai ES uzņem savā teritorijā visus klaidoņus un bandītus no Āfrikas un Āzijas, kas vien grib uz turieni doties, bet uz mums tas nekādā veidā vairs neattieksies. Pretējā gadījumā ir tikai laika jautājums, kad līdzīgi terora akti sāks notikt arī mūsu zemē.

Paliek gan aktuāls jautājums – kādā veidā to realizēt? Satversmes 68. pants nosaka: "Latvijas dalība Eiropas Savienībā izlemjama tautas nobalsošanā, kuru ierosina **Saeima**."(Izcēlums mans – A.G.).Tātad, kā redzam, **mūsu valsts pamatlikums pat teorētiski nepieļauj jautājumu par Latvijas atrašanos ES virzīt *no apakšas*.** Un tagad ir jājautā – vai no 100 pašreizējās Saeimas deputātiem kaut viens būtu ar mieru iniciēt jautājumu par nepieciešamību Latvijai izstāties no šīs pretīgās cionistu-masonu-pederastu izveidotās impērijas? Uzprasiet Dombravam un Šņorem, esmu pārliecināts, ka pat viņi nebūs tam gatavi. Ar pārējiem tad vispār nav nemaz vērts sākt runāt par šo lietu…

Kāda tad ir izeja? Pirmais variants – gaidīt vēl 3 gadus līdz Satversmē paredzētajām 13. Saeimas vēlēšanām. Pa to laiku Latvijā jau būs ieplūduši vairāki tūkstoši afrikāņu un aziātu imigrantu, starp tiem noteikti būs arī teroristi, un Dievs vien zina, kas tad ar mūsu tautu notiks…

Otrais variants – panākt šīs Saeimas atlaišanu un pirmstermiņa vēlēšanas. Un te nu jāteic, ka laimīgas sagadīšanās dēļ mums ir paveicies – CVK nesen, tieši Parīzes teroraktu priekšvakarā, ir reģistrējusi pilsoņu iniciatīvu – parakstu vākšanu par 12.Saeimas atlaišanu. (Sīkāku informāciju skat. https://www.cvk.lv/pub/public/31193.html).

> Mums būtu nepieciešams beidzot atmest personīgās ambīcijas un apvienot tos cilvēkus, kas gatavi cīnīties par Latvijas izstāšanos no ES.

Tiesa, lai iniciētu referendumu, ir jāsavāc 1/10 daļa vēlētāju parakstu, tas ir apmēram 150 000 LR pilsoņi. Skaits nav mazs, tomēr, manuprāt, pilnīgi īstenojams, ja vien ir vēlme sākt beidzot reāli darboties, nevis tikai mājās zem segas vai bārā pie alus glāzes čikstēt, cik viss mūsu valstī ir slikti un nepareizi, un, ka būtu daudz kas jāmaina, bet nav neviena, kas to darītu. Tātad parakstīties var ne tikai pie notāriem par 3 eiro, bet arī pašvaldībās un bāriņtiesās, tur tas maksā tikai 1,72 eiro (kas, manuprāt, pat trūcīgam cilvēkam ir "paceļama" summa), savukārt, ienākot ar internetbankas paroli portālā www.latvija.lv, tas vispār izdarāms par velti…

Kā redzams, ja vien nav galīgs slinkums un nevēlēšanās vispār neko pasākt, tad parakstus var savākt, turklāt laiks ir dots 12 mēnešu ilgumā. Ja pa gadu neizdosies atrast pat 150 000 cilvēku, kuri nebaidīsies publiski pateikt, ka nav apmierināti ar pašreizējiem varturiem un grib redzēt citus to vietā, tad atliks vien secināt, ka mūsu tauta neko labāku nav pelnījusi un tiešām tikai lieli terorakti vai kādas dabas katastrofas var varbūt to beidzot vest pie prāta… Es tomēr ceru, ka līdz tādām galējībām mēs neaiziesim un spēsim mainīt valsts politisko kursu mierīgā, likumīgā, konstitucionālā ceļā. Iespēja mums ir dota, vajag tikai gribēt un prast to izmantot.

Protams, Saeimas atlaišanai nebūs lielas jēgas, ja mēs atkal savēlēsim vietā tādus pašus draņķus, kā tas bija pēc bēdīgi slavenā Zatlera "rīkojuma Nr. 2". Jau tagad jādomā, kā izveidot daudz maz spēcīgu, materiāli nodrošinātu eiroskeptiķu partiju, kas netaisās ES reformēt, bet gan to likvidēt vai vismaz censties no tās atbrīvoties.

Domāju, ka principā tādu partiju var radīt, un neseno notikumu iespaidā (dod Dievs, lai pēc tiem nenāk citi, vēl traģiskāki!) tai ir reālas izredzes tapt pārstāvētai parlamentā, lai arī vairumu savākt, protams, uzreiz tai neizdosies… Galvenais tomēr būtu panākt, lai beidzot Saeimā būtu REĀLA opozīcija. Vismaz manā uztverē pēc tam, kad Saeimu pameta Zīgerista partija, vairs tādas nav bijis. Ir bijuši tikai nemākulīgi mēģinājumi imitēt opozīciju, kas apstiprina sen dzirdēto krievu parunu: «Милые бранятся – только тешутся!», kuras aptuvenais latviskais analogs būtu: "Tie, kas mīlējas, reizēm nedaudz ķīvējas!"

Līdz ar to jāsecina, ka neviena latviešu tautas drauga mūsu pēdējo sasaukumu Saeimās nav bijis un arī pašlaik nav, ir tikai dažādās pakāpēs degradējušies nelieši… Vai tiešām mēs viņus arvien vēl gribam paciest, vai pat nemēģināsim no šādiem radījumiem atbrīvoties? To nu laiks rādīs… Jāatceras vienīgi, ka Dievs un citādi Augstāki Spēki nekad neko nedarīs mūsu vietā, lai kā mēs tos ne lūgtu, Viņi tikai var palīdzēt, ja mēs paši sāksim rīkoties…

Pirmkārt, mums būtu nepieciešams beidzot atmest personīgās ambīcijas un apvienot tos cilvēkus, kas gatavi cīnīties par Latvijas izstāšanos no ES. Tam pamatā varētu būt partija "Nacionālā savienība TAISNĪGUMS" un arī "Eiroskeptiķi". Un allaž atcerieties sen zināmo teicienu – **politikā nav draugu, ir tikai sabiedrotie.** Lai izveidotos Latvijas valsts, tās cēlājiem nācās pārmaiņus sadarboties gan ar krieviem, gan vāciešiem, gan pat komunistiem-boļševikiem… Nebūs traģēdija, ja cīņā par atdalīšanos no ES pidaru-masonu struktūrām mums piemetīsies par palīgu arī kāds prokrievisks veidojums, kad mērķis būs sasniegts, mēs to *atšūsim* ātri un bez problēmām. Galvenais šobrīd ir **atjaunot Latvijas valsti,** kas it kā vēl pastāv *de iure,* bet diemžēl vairs ne *de facto.*

Par to tad arī sāksim cīnīties jau šodien! Izlasi šo, latvieti, un noskaidro sev tuvāko parakstīšanās punktu vai ienāc internetvietnē www.latvija.lv!

PĀRDOMAS pēc melnās piektdienas Parīzē

Turpinājums no 3. lpp.

Viņš ir zaudējis visu, un vairs viņam, izņemot paša kailo dzīvību, nav ko zaudēt. Bet kam viņam dzīvība, ja ģimenes pēkšņi vairs nav?! Ne katrs to var izturēt…

Eiropas un Amerikas sabiedrībām ir jāsaprot, ka neproporcionālā karadarbība, kas faktiski ir genocīds, neizbēgami rada bumeranga efektu. Protams, šis bumerangs visticamāk netiks cauri Baltā nama vai Elizejas pils biezajām sienām. Tas kritīs tautā, kura savā naivumā (lasi: muļķībā) ir pilnvarojusi savas armijas sēt nāvi tālās, svešās zemēs un apmaksājusi dārgās bumbas un raķetes, rātni maksājot nodokļus un neinteresējoties par to izlietojumu. Bet ir nemainīgi, negrozāmi likumi, uz kuriem balstās Zeme un galaktikas: **ko sēsi, to pļausi… Kas vēju sēj, vētru pļaus… Kā gribi, lai Tev dara, dari citiem… Kā mežā sauc, tā atskan…**

Tā nav filozofija, tas ir likums, kurš attiecas uz katru individuāli un uz visiem kopā. Un šodienas pasaulē, ar šodienas tehnoloģijām, bruņojumiem un iespējām katra cilvēka atbildība ir jo lielāka.

Un otrs variants – nežēlīgus teroraktus pret civiliedzīvotājiem veic spēki, kuri ir ieinteresēti:

1. Situācijas destabilizācijā, sējot bailes un naidu.
2. Sabiedrības radikalizēšanā un šķelšanā pēc etniskās vai/un reliģiskās piederības.
3. Pilsoņu brīvības ierobežošanā, par ieganstu izmantojot rūpes par drošību, policejiskas valsts izveidē.
4. Kara kurināšanā, finanšu apjomu palielināšanā militārām vajadzībām.
5. Vardarbības pret citām valstīm leģitimizēšanā.
6. Valsts varas un autoritātes nostiprināšanā.
7. Uzmanības novēršanā no iekšējām, sociālām, ekonomiskām un citām problēmām.
8. Uzmanības novēršanā no globālām problēmām, tādām kā globalizācija, piesārņojums, neproporcionāla un netaisnīga bagātību sadale, atsevišķu lielvalstu hegemonija u.c.
9. Uzmanības novēršanā no daudzu valstu vadītāju korumpētības, nekompetences un nekaunības.

Šie nebūt nav vienīgie iemesli, kādēļ ir iespējama valstu vadītāju un tiem pakļauto dienestu nodevība un terora akti pret savu tautu. Atcerēsimies, ar ko sākās 21. gadsimts un kā notikumi risinājās tālāk. 11. septembris atvēra durvis uz jaunu – globālas vardarbības laikmetu. Tikai retais mūsdienās tic oficiālajai versijai par traģiskajiem notikumiem šajā pasaules lielvalstī. Tā arī šoreiz – jau pavisam drīz mēs redzēsim un varbūt jau sākam redzēt tos, kuri ir "ieguvēji" no šīs traģēdijas. Laiks visu parāda, tiesa gan, tikai tiem, kuri nav zaudējuši spēju redzēt.

Nobeigumā vēlējums: nepaļaujieties bailēm un naidam, neskrieniet dedzināt ne mošejas, ne sinagogas, ne baznīcas, ne kādus citus tempļus. Šī zeme ir mūsu mājas, un mums kā lielai ģimenei saticīgi tajā ir jādzīvo. Neskatoties uz to, ka esam tik dažādi… Esiet gudri un neļaujiet ar sevi manipulēt. Neļaujieties kūdīšanai un neesiet lētticīgi. Izvērtējiet informāciju, ar kādu mūs baro, un mēģiniet saprast, ko ar to grib panākt. Visu pārbaudiet, bet, ja nevarat pārbaudīt, – neesiet pārsteidzīgi spriedumos. Neatbalstiet vardarbību ne domās, ne vārdos, ne darbos. Mācieties no kļūdām un nebaidieties, bet arī neatkārtojiet tās!

Notikumi Parīzē nebija nejaušība. Nejaušību nav. Bet es ticu, ja cilvēku nepareiza rīcība var novest pie traģēdijas, tad cilvēku pareiza rīcība var atnest mieru, mīlestību un labklājību. Un tas ir atkarīgs no mums.

www.infoagentura.wordpress.com